

Lặng Lẽ Thích Anh

Contents

Lặng Lẽ Thích Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	18
11. Chương 11: Ngoại Truyện 1	19
12. Chương 12: Ngoại Truyện 2	20
13. Chương 13: Ngoại Truyện 3	23

Lặng Lẽ Thích Anh

Giới thiệu

Nguyên tác: Mặc mặc hỉ hoan nhĩ Thể loại: hiện đại, nhẹ nhàng, 1×1, HEMột câu chuyện tình yêu giữa cậu họa sĩ vẽ tra

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-le-thich-anh>

1. Chương 1

Lúc Hứa Đình phát hiện Tiểu tiên sinh lầu trên chính là đại thủ (1), tâm tình của cậu rất phức tạp.

Bút danh của đại thủ ở trên trang văn học mạng ZZ là Phong Kỳ. Người ấy cần mẫn tích lũy từng chút xíu kinh nghiệm, từ một kẻ vô danh tiểu tốt chậm rãi leo lên được vị trí đại thần. Hứa Đình là một fan nho nhỏ của anh từ những ngày đầu tiên, may mắn biết được quá trình thành danh của đại thần là như thế nào.

Lúc Phong Kỳ còn chưa nổi danh, chỉ một truyện ngắn của anh đã đâm trúng hồng tâm của Hứa Đình. Cậu thường xuyên comment trên các bài viết mấy câu như: “Đại Đại! Em rất thích truyện này, viết rất hay nha ()”, “Đại Đại (2), anh chừng nào mới post chương mới a, băng ghế cũng lạnh rồi ()”, “Đại Đại, em sẽ mãi ủng hộ anh tung tít” ...

Lúc mới đầu Phong Kỳ từng rep lại cho cậu: “Không nên gọi tôi là Đại Đại... Tôi chỉ là một tên tép riu thôi = =”, nhưng Hứa Đình mặc kệ. Trong mắt cậu, văn của Phong Kỳ đỉnh của đỉnh, rất xứng với danh

hiệu Đại Đại không giống như một vài người viết được dăm ba tiểu thuyết, vote không cao, mới được gọi vài tiếng “Đại Đại” đã đắc ý vênh vao.

Hứa Đình rất thích tính cách khiêm tốn và nghiêm túc của Phong Kỳ. Ít lâu sau, tiểu thuyết của anh được đề cử không ngừng, cái tên Phong Kỳ ngày càng được nhiều độc giả biết tới, và anh thành đại thần. Đường nhiên, là một fan đã ủng hộ Phong Kỳ ngay từ những ngày đầu tiên, cậu thật sự vui mừng khi nhìn thấy những cố gắng của anh đã nhận được đền đáp xứng đáng, mặc dù có một lần nào đó Phong Kỳ đã rep lại lời bình của cậu rằng: “Tôi chẳng qua là thích viết văn thôi XDD.” Tuy vậy, Hứa Đình cảm thấy, nếu như một tác giả đã nỗ lực viết ra những câu chuyện của mình, thì nhất định sẽ hi vọng có độc giả đọc và thấu hiểu nó, cảm thụ được những gì mình muốn gửi gắm, dù ít hay nhiều.

Phong Kỳ nổi danh rồi, mà Hứa Đình là fan trung thành của anh, theo lý thuyết mà nói thì hai người đã sớm quen thân. Thế nhưng, bọn họ đến nay một câu cũng chưa từng nói với nhau. Hứa Đình trời sinh tính cách hay xấu hổ, nội tâm lại có chút lãnh đạm, QQ (3) thì lúc nào cũng tắt đèn, trừ phi cậu muốn nói chuyện với người khác, hoặc có người khác muốn tìm cậu tám chuyện, nếu không thì cứ lặng lẽ một mình.

Mặc dù cậu rất thích Phong Kỳ nhưng mãi vẫn không dám ra mặt, lần nào comment cũng lấy một tên khác nhau. Có lẽ Phong Kỳ chẳng bao giờ biết một loạt bạn trên mạng như “Cây Ngô”, “Diệp Tử”, “Thị lực 5.0”, “Tùy tiện đặt tên thôi”, “Hạt Đậu Nho Nhỏ”... đều là cùng một người. Dù người mình thích không biết đến sự tồn tại của mình, Hứa Đình vẫn chọn cách lặng lẽ thích anh, ngóng trông từng trang tiểu thuyết của anh. Khoảng cách giữa mạng ảo và thực tế quá xa, cậu nhảy không qua.

Thế nhưng, tới khi Hứa Đình biết đại thần chính là Tiểu tiên sinh lầu trên, cậu nhất thời có chút mơ hồ, không biết phải làm sao bây giờ.

Gõ cửa làm quen? Thật xấu hổ chết đi được... Nghĩ đến việc mình mang mục đích vô sỉ “Muốn gặt Tiểu tiên sinh tới tay” đi làm quen đối phương nhằm trở thành bạn tốt, Hứa Đình ngẩn người.

Được rồi, chỉ cần Tiểu tiên sinh còn ở trong tòa nhà này, sớm muộn gì mình cũng sẽ có cơ hội thôi. Hứa Đình yên lặng nắm chặt tay.

Chú thích: (1) Đại thủ: từ này được sử dụng với nhiều nghĩa, nhưng trong truyện này được hiểu theo cách: dùng để hình dung một người rất lợi hại trên phương diện nào đó. Ở đây ám chỉ anh Tiểu là đại thần viết văn ấy

(2) Đại đại, hay ‘X+ đại’ là cách fan gọi đại thần, ví dụ anh Phong Kỳ còn được gọi là Phong đại

(3) QQ: có lẽ nhiều người biết rồi ha, là phần mềm chat thông dụng của Trung Quốc, biểu tượng là hình con chim cánh cụt, mỗi người dùng có một số ID để đăng nhập

2. Chương 2

Hứa Đình là một họa sĩ, ban đầu cậu lựa chọn nghề này là vì muốn theo đuổi ước mơ của mình. Công việc cậu nhận nhiều nhất là thiết kế bìa tạp chí và vẽ tranh minh họa.

Tranh của Hứa Đình mang phong cách thanh tân, màu sắc ấm áp, nhìn tổng thể mang tới cho người ta cảm giác mộng ảo. Có đợt tạp chí XX đăng một tiểu thuyết trường thiên tên là «Secret Garden », Hứa Đình vẽ một bức tranh minh họa, được mọi người hết lời khen ngợi. Có một fan còn cảm thán rằng: “Câu chuyện ấm áp phối với tranh minh họa ấm áp, thật là chuẩn không cần chỉnh!”

Tác giả «Secret Garden » là một em gái thuộc loại trì dũ (1), tên là Tiểu Hòa. Sau khi tiểu thuyết kết thúc, cô bé chủ động add QQ Hứa Đình, nói với cậu rằng cô rất rất thích Giữa Trưa.

Giữa Trưa là bút danh của Hứa Đình.

Hứa Đình nhìn màn hình máy tính, nhớ tới cái hồi mình còn là một họa sĩ vô danh, nếm trải biết bao nhiêu chua xót. Hồi đó công việc của cậu không nhiều lắm, còn thường xuyên bị người ta bắt vẽ lại, nói chung là bị bức bách khổ cực hết sức. Hiện tại Hứa Đình đã có chút tiếng tăm, còn có một lượng fan luôn bên cạnh ủng hộ, cuối cùng cũng cảm thấy năm đó mình kiên trì theo đuổi nghề này là đúng. Hứa Đình mỉm cười thỏa mãn, tiếp tục tám chuyện với em gái Tiểu Hòa.

Tối hôm đó, Hứa Đình tắm rửa xong xuôi, vừa onl QQ đã có tiếng tích tích vang lên không ngừng.

[Tiểu Hòa]: Giữa Trưa, có ở đây không

[Tiểu Hòa]: Giữa Trưa, anh không onl đó à

[Tiểu Hòa]: chết tiệt tại sao anh lại không onl!!!

[Tiểu Hòa]: nếu mà ả nick bà đây liên không tha cho anh

[Tiểu Hòa]: anh thật không có ở đó à

...

Hứa Đình yên lặng nhìn màn hình hồi lâu, sau đó mới lạch cạch gõ bàn phím.

=====ta là đường phân cách vạch trần bộ mặt thật của em gái=====

Phía trước có nói qua, Tiểu Hòa là một em gái thuộc loại hình trì dũ, Hứa Đình vẫn luôn tin chắc là như thế, đương nhiên là khi hai người còn chưa quen thân. Sau khi chơi với nhau, hai người thường xuyên tám chuyện, lần nào Hứa Đình ản QQ thì Tiểu Hòa cũng có biện pháp bức cậu hiện hồn. Cho tới khi thân quen rồi, Hứa Đình mới phát hiện mình thật là kết bạn mà không biết lựa.

Về ngoài của Tiểu Hòa rất dịu dàng trì dũ, bên trong lại vô cùng ngang bướng, hơn nữa còn thường xuyên hóng hớt chuyện của Hứa Đình, mà hóng nhiều nhất chính là lịch sử tình yêu của cậu.

Tại lần thứ n Hứa Đình khẳng định lịch sử tình yêu của mình trống không, em gái Tiểu Hòa mới quang sang một câu:

[Tiểu Hòa]: “Nani?! Chẳng lẽ anh thích đàn ông!” (‘nani’ là tiếng nhật, nghĩa là ‘cái gì’)

Hình như anh đây còn chưa nói câu nào như vậy nha... Hứa Đình có chút nhức đầu, nhưng chợt nghĩ đến Phong Kỳ, cậu đành phải ngoan ngoãn thừa nhận.

[Giữa Trưa]: biết Phong Kỳ không? Tác giả cấp bậc đại thần, ha ha, anh rất thích người đó.

Mới đầu Tiểu Hòa còn không tin, cho rằng Hứa Đình chỉ trả lời qua loa lấy lệ, ai mà chẳng nói được ‘tôi thích đại thần’, đại thần thì ai mà chả thích? Nhưng ngẫm đi ngẫm lại, dựa theo tính cách của Hứa Đình thì chắc cũng có khả năng đó.

[Tiểu Hòa]: đứa nhỏ đáng thương! Chị đây rất thông cảm với tình yêu vô vọng này.

Dù sao thì khoảng cách giữa Phong Kỳ và Hứa Đình rất xa, đoạn tình cảm này thấy thế nào cũng không có kết quả, đã vậy còn chẳng biết Phong Kỳ có phải GAY hay không nữa.

Mặc dù tính cách ngang bướng của Tiểu Hòa có lộ ra ngoài, nhưng đáy lòng cô bé vẫn rất mềm mại. Cô cảm thấy thời gian quen biết Hứa Đình dù không phải là dài, nhưng người này lại rất thấu hiểu. Hai người chưa từng gặp mặt, qua những lần nói chuyện phiếm trên QQ, nhìn đối phương thật lòng trả lời các câu hỏi của mình, Tiểu Hòa cảm thấy người này thật không tệ.

Trước kia hai người cũng từng nếm qua tư vị làm một tên tép riu vô danh, mặc dù khổ cực nhưng vẫn tìm được niềm vui trong đó. Dù sao có thể đi trên con đường mình chọn, được theo đuổi nghề mình yêu thích cũng là một niềm hạnh phúc và may mắn.

Mỗi người đều có một điều gì đó mà mình vô cùng chấp nhất, chấp niệm càng sâu thì đường đi càng nhiều, cũng càng có nhiều lựa chọn tốt hơn.

Nhưng Tiểu Hòa là ai? Cô không phải là một em gái mỏng manh vừa nghe câu chuyện yêu thầm của Hứa Đình vừa rầm rức lau nước mắt, chỉ hận mình không thể giúp được gì! Sự thật là, nghe xong, Tiểu Hòa lập tức đập bàn phím, cô không tin mình không thể vực đứa nhỏ khiến cho người ta đau lòng kia dậy!

[Tiểu Hòa]: Giữa Trưa, chị đây ủng hộ em! Để chị giúp em vượt mọi chông gai trên con đường tình yêu nha! Mục tiêu của chúng ta là trái tim của Phong Kỳ đại đại!

Hứa Đình chỉ cười trừ trước tuyên ngôn của Tiểu Hòa, chẳng thềm để trong lòng.

Nhưng xem tình hình bây giờ... Đường như không thể cứ vậy mà cho qua...

=====ta là đường phân cách vạch trần xong bộ mặt thật của em gái=====

Thanh âm tích tích lại truyền đến lần nữa, cắt ngang động tác gõ bàn phím của Hứa Đình. Cậu nhìn thoáng qua màn hình máy tính, ngậy ngẩn cả người.

[Tiểu Hòa]: Giữa Trưa, anh có ở đây không

[Tiểu Hòa]: TMD!!! Anh chết rồi à

[Tiểu Hòa]: em sắp được gặp Phong Kỳ rồi!!!!!!!!!!!!!!

Chú thích: (1) Loại hình trì dũ: là loại người giả dối nhưng không đánh mất vẻ đẹp, lúc nói chuyện thường xuyên cười dịu dàng khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy yên tâm, có thể tin tưởng.

3. Chương 3

Trong danh sách Group QQ của Tiểu Hòa có một hàng ổ riêng của các tác giả, bên trong mọi người rất vui tính nhiệt tình, cũng không phải tất cả đều thuộc cấp bậc đại thần, thỉnh thoảng có một số tay mơ hăm hở xông vào học hỏi kinh nghiệm viết lách XD.

Ban đầu Tiểu Hòa tham gia group là vì cảm thấy bầu không khí trong này không tệ, mọi người tương thân tương ái, mặc dù số người không nhiều nhưng lại rất vui vẻ hòa thuận. Trong group, Tiểu Hòa thuộc loại không có nhiều tác phẩm lắm, nhưng bộ nào bộ nấy đều rất tuyệt vời. Còn Phong Kỳ, sở trường của anh là viết truyện ngắn, cả số lượng lẫn chất lượng đều không chê vào đâu được.

Trước khi biết Hứa Đình thích Phong Kỳ, Tiểu Hòa thật sự không mấy để ý đến anh. Thứ nhất, có vẻ anh thuộc phần tử lặn trường kỳ, chẳng mấy khi trồi lên chứ đừng nói tới việc tám chuyện. Thứ hai, khí phách của người này quá mạnh mẽ, Tiểu Hòa nhìn số QQ của anh giữa một bầy QQ cứ như nhìn thấy Alexander đại đế, không dám làm quen. (lầm to rồi cưng)

[Tiểu Hòa]: mấy hôm trước admin group nói muốn tổ chức một cuộc gặp mặt, phần lớn mọi người nói sẽ đi. Em hỏi riêng ad rồi, chị ấy nói Phong Kỳ cũng đồng ý.

[Giữa Trưa]: a...

[Tiểu Hòa]: anh muốn có ảnh của Phong Kỳ không? Oa ha ha ha cầu xin em đi xin đi xin đi < ()=" ">

[Giữa Trưa]: anh biết mặt Phong Kỳ rồi

[Tiểu Hòa]: 0 0!!!!

[Giữa Trưa]: hix.. anh ấy ở ngay trên lầu nhà anh

[Tiểu Hòa]:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

[Giữa Trưa]: ... Tiểu Hòa?

[Tiểu Hòa]: đây là cái khí gió gì vậy... Phong Kỳ biết anh là fan của anh ta không?

[Giữa Trưa]: không biết

[Tiểu Hòa]: vậy ó... trông anh ta thế nào?

[Giữa Trưa]: rất đẹp trai...

[Tiểu Hòa]: ()

[Giữa Trưa]: lúc anh biết được anh ấy chính là Phong Kỳ, thật sự anh không biết phải làm sao... Chỉ đứng trước mặt thôi mà tay chân cũng không biết nên để vào đâu, rất hồi hộp, cũng rất sợ hãi

[Tiểu Hòa]: ấy ấy, tại sao sợ

[Giữa Trưa]: nếu em thích một người thật lâu thì sẽ hiểu cảm giác của anh. Lúc trước chỉ biết hấn trên mạng, ủng hộ hấn, khích lệ hấn, tưởng tượng ra gương mặt, giọng nói, từng cử chỉ của hấn. Có một ngày, hấn đột nhiên xuất hiện trước mặt em, nhất định em sẽ không biết phải làm thế nào. Anh lúc ấy rất chột dạ, rất sợ bị anh ấy chán ghét.

[Tiểu Hòa]: đồ ngốc

[Tiểu Hòa]: có điều, người ngốc cũng có cái phúc của người ngốc. Xin đừng xem nhẹ hạnh phúc cả đời của Buổi Trưa, cứ giao hết cho em đi! (^o^)/

[Giữa Trưa]: ...

[Giữa Trưa]: ờm

Hứa Đình khẽ cười, cậu là người rất dễ dàng cảm động, giờ phút này cậu cảm thấy việc mình thăm mền Phong Kỳ thật sự không khổ sở chút nào. Thấy những dòng chữ nhiệt tình đầy khích lệ của Tiểu Hòa, đáy lòng cậu dần dần bừng sáng, cảm nhận được một cổ tự tin trước nay chưa từng có.

[Tiểu Hòa]: ok, em yêu cứ chờ tin tốt đi, chị đây viết tiếp đã

[Giữa Trưa]: cố gắng lên (^o^)

Đóng khung chat lại, Hứa Đình liếc mắt nhìn đồng hồ, cơn buồn ngủ chậm rãi kéo tới. Trước khi ngủ vẫn phải cố gắng làm việc đã... Nghĩ như vậy, Hứa Đình mở ngăn kéo, lôi mấy tờ bản thảo ra.

Cái đêm hôm nhận ra Tiểu tiên sinh chính là Phong Kỳ, Hứa Đình lăn qua lăn lại mãi vẫn không ngủ được. Trong đầu đầy ắp nụ cười của Tiểu tiên sinh khiến cho cậu đỏ bừng mặt, thậm chí mình đúng là không có tiền đồ.

Bất đắc dĩ, cậu dứt khoát nhảy xuống giường, lôi giấy bút ra, nửa người trên nằm nhoài trên bàn, để cho cảm giác dẫn dắt bàn tay, chiếc bút vạch ra trên tờ giấy trắng những đường nét mảnh mẽ.

Hứa Đình quyết định, cậu phải vẽ tranh về Tiểu tiên sinh, chờ đến khi mình có đủ dũng khí sẽ đưa cho anh, thuận tiện chú thích thêm tình cảm của mình.

Hứa Đình vẽ tranh vô cùng nghiêm túc, phác thảo trước rồi mới cẩn thận tô lại. Trình độ vẽ vời của cậu không tệ, từng đường nét của tác phẩm vừa mềm mại vừa tinh tế.

Tối nay, phải xử lý xong các đường nét trên gương mặt Tiểu tiên sinh. Hứa Đình chăm chú nhìn bức tranh, khẽ mỉm cười.

4. Chương 4

Ngày hôm sau, Hứa Đình dậy thật sớm, cậu không thích nằm ì trên giường. Đánh răng rửa mặt xong, cậu tính toán thời gian, cảm thấy giờ chắc mọi người cũng dậy rồi nên chạy sang gõ cửa nhà hàng xóm.

Chỉ chốc lát sau, cửa mở hé hé, bà Lý nhô đầu ra, thấy là Hứa Đình lập tức tươi cười mở toang cửa.

“Tiểu Đình à, có chuyện gì sao?”

Bà Lý thật thích đứa nhỏ này, vừa ngoan ngoãn vừa lễ phép, bình thường rất nhiệt tình giúp bà không ít việc.

“Bà Lý, có thể cho cháu mượn xe đạp của Dương Dương được không ạ?”

“Thật không đúng dịp, hôm nay thằng bé cần dùng, lát nữa nó đi chơi với bạn rồi.”

Hứa Đình khoát khoát tay: “Vâng, không sao, cháu đi mượn người khác.”

“Ấy, Tiểu Đình,” Bà Lý thấy cậu xoay người muốn đi, vội vàng gọi lại, “Bà biết Tiểu tiên sinh lầu trên có xe, cháu lên hỏi mượn thử xem?”

“A...” Hứa Đình lập tức căng thẳng, “Không cần đâu, cháu đi chỗ khác hỏi cũng được.”

“Tiểu Đình, mặc dù bà không quen Tiểu tiên sinh, nhưng hàng xóm láng giềng thì nên giúp nhau chút chuyện vật vãn ấy chứ. Bà thấy Tiểu tiên sinh không tệ, tính cách ôn hòa, nếu không để bà lên hỏi dùm cho.” Bà Lý vừa nói vừa tính đi lên lầu.

“Ấy ấy ấy, để cháu đi.” Hứa Đình kéo bà lại, cười khổ nói: “Cháu tự lên mượn là được rồi.”

Lúc Hứa Đình mới vừa chuyển tới đã như vậy, lĩnh hội đầy đủ các loại nhiệt tình của bác trai bác gái trong tòa nhà, thậm chí có khi còn ứng phó không nổi. Có điều, so với cái cảnh hàng xóm láng giềng lạnh lùng chẳng quan tâm đến nhau, Hứa Đình thích như vậy hơn. Tất cả mọi người cùng sống dưới một mái nhà chăm sóc lẫn nhau, kết giao bạn bè, thật tốt.

Những người còn trẻ giống như Hứa Đình, phần lớn đều có chút e dè, ít ai nhiệt tình với mọi người. Nhưng các bác trai bác gái cũng mặc kệ, cậu đã chuyển đến đây thì chính là người của tòa nhà này, không thể không thân quen. Người già thường rất sợ cô đơn, bọn họ đặc biệt thích Hứa Đình, thỉnh thoảng gặp mặt còn có thể tâm sự, tán gẫu việc nhà và vân vân.

“Gặp rồi phải nói thế nào đây...” Hứa Đình chậm rãi đi lên lầu trên, rầu rĩ than thở, “Tại sao lại biến thành như này trời.”

Đến khi cậu đứng trước cửa nhà Tiểu tiên sinh, lời thoại cũng đã chuẩn bị kỹ càng, mong là gặp người ta sẽ không nói cà lăm...

Hứa Đình cong ngón tay, nhẹ nhàng gõ vài cái lên cửa, phát hiện trong nhà không có phản ứng gì, hít một hơi thật sâu lấy dũng khí, dùng bàn tay đập cửa.

“Bộp bộp bộp...”

Thanh âm lớn như vậy cuối cùng cũng thành công gọi Tiểu Lam từ trên ghế salon dậy, lê dép ra mở cửa.

Hứa Đình thấy cửa mở ra, Tiểu Lam đứng trước mặt, đôi mắt đẹp dễ nhìn mình chăm chú. Lời thoại đã chuẩn bị tốt không biết bay đi đâu mất tiêu, cậu ngập ngừng nói: “A, cái kia, Tiểu tiên sinh, cái kia, tôi... Tôi tới để mượn xe đạp.” Hứa Đình âm thầm vả vào miệng mình, tại sao lại cà lăm rồi.

Lại càng không ổn chính là, cậu phát giác mặt của mình nóng hổi, lỗ tai hắt là đỏ ửng lên rồi, mồ hôi cũng tuôn ra... Khỉ gió! Hứa Đình không nhịn được mà vắng tục, quả nhiên là tại nói chuyện với Tiểu Hòa riết rồi lây... Hứa Đình phân tâm nghĩ vẩn vơ, cúi đầu thấp xuống.

Đây có cái lỗ nào không... Tôi muốn nhảy xuống quá!!!

Tiểu Lam tựa hồ nhìn đủ rồi, chậm rãi trả lời cậu: “Đừng gọi tôi là Tiểu tiên sinh, nghe rất xa lạ, cứ gọi Tiểu Lam được rồi. Cơ mà, không phải cậu quên tên tôi đó chứ, Hứa Đình?”

Anh ấy nhớ tên mình anh ấy nhớ tên mình anh ấy nhớ tên mình... Hứa Đình ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười ôn hòa của Tiểu tiên sinh, những bối rối trong lòng nhất thời dịu đi.

Sau khi biết mình thích Phong Kỳ, Hứa Đình đã rất nhiều lần tưởng tượng ra cuộc sống sinh hoạt của anh trong đời thực. Ừm, đôi mắt ấm áp, còn có một đôi bàn tay to, thật hi vọng có thể được anh xoa tóc. Lúc Hứa Đình ngồi nhà đọc một quyển sách, sẽ đoán xem Phong Kỳ có đọc nó không khi Hứa Đình làm việc, sẽ hi vọng Phong Kỳ biết có một họa sĩ minh họa tên Giữa Trưa, hơn nữa còn thích tranh của cậu Hứa Đình

bị cảm, rất muốn nhắn tin cho Phong Kỳ dặn dò anh phải mặc thêm quần áo, đừng để bị cảm, thuận tiện nói cho anh mình bị ốm rồi, cần được yêu thương vỗ về.

Trải qua một thời gian khá dài, Hứa Đình chậm rãi phát hiện Phong Kỳ trong tưởng tượng dường như ngày càng chân thật, tựa hồ anh đang ở ngay cạnh, làm bạn với cậu, khiến cho cậu cảm nhận được cảm giác ngọt ngào khi được yêu thương.

Mà bây giờ, Phong Kỳ đại nhân quả thật đang đứng ngay trước mặt mình, chẳng lẽ không nắm chặt cơ hội trở thành bạn tốt của anh, hiểu rõ hơn về anh... Hứa Đình khôi phục vẻ nhã nhặn lịch sự thường ngày, không còn ngốc ngốc như lúc này, “Không, tôi nhớ được tên Tiểu tiên sinh. Nếu anh đã nói như vậy, từ giờ tôi sẽ gọi anh là Tiểu Lam.”

“Ừ,” Nhìn cậu đã bình tĩnh lại, Tiểu Lam hơi nghiêng người, “Để tôi lấy chìa khóa cho cậu, chờ một chút, chúng ta cùng nhau xuống lầu.”

“À, đúng rồi,” Hứa Đình nhìn thấy Tiểu Lam đi tới bên cạnh mình, khó hiểu nhìn anh, thấy anh chỉ vào chuông cửa rồi nói, “Cái này là chuông cửa, sau này cậu tới tìm tôi không cần đập cửa, trực tiếp nhấn chuông là được.”

Hứa Đình ngây ngốc một chút, phát hiện ánh mắt Tiểu Lam nhìn cậu đang có xu hướng biến thành ‘có cần tôi giải thích cho cậu chuông cửa là gì không’, gương mặt trắng nõn lập tức đỏ ửng, không biết là tức giận hay xấu hổ, “Tôi... tôi đương nhiên biết! Chẳng qua là, mới vừa rồi hơi vội, không có... không nhìn thấy mà thôi.”

Tiểu Lam cười cười đi vào nhà, để lại một mình Hứa Đình yên lặng cào tường.

Lúc xuống lầu, Hứa Đình thầm ai oán trong lòng: sao cái cầu thang lại hẹp vậy chứ, mình với Phong Kỳ đứng gần nhau quá đi... Mặc dù cậu rất hồi hộp nhưng may mà biểu hiện bên ngoài không tệ, không làm ra chuyện gì mất mặt. Hứa Đình thở phào nhẹ nhõm.

Vừa đi vừa tán gẫu, Hứa Đình biết được thêm ít chuyện về Tiểu Lam. Cuối cùng cậu cũng có chút thu hoạch, hiểu rõ hơn về anh chứ không phải chỉ đơn giản là một cái ID trên mạng.

“Tiểu Lam, anh đọc Bỏ câu của Jerusalem (1) chưa?” Chợt nhớ tới hôm nọ vừa đọc được một quyển sách hay, Hứa Đình thuận miệng hỏi.

“Có một người bạn từng giới thiệu, nhưng lúc ấy bận quá, sau đó thì quên mất.”

Mặc dù không thể thảo luận về tiểu thuyết của Phong Kỳ với anh, nhưng hàn huyên một chút về các tác giả khác cũng không tồi. Hứa Đình cười nói: “Vậy anh nên đọc đi, rất được.”

Người yêu ở nơi đâu, nơi đó chính là nhà. Hứa Đình nhìn thấy Tiểu Lam gật đầu, không nhận được mà thầm nói trong lòng, “Em cũng muốn có gia đình.”

Chú thích: (1) là tên một tác phẩm của nhà văn nổi tiếng người Israel, Meir Shalev. Tên tiếng Anh của tác phẩm này là “A Pigeon and a Boy”, được xuất bản ở Trung Quốc dưới tên Bỏ câu của Jerusalem, dịch giả Mao Lộ. Cuốn tiểu thuyết lấy bối cảnh cuộc chiến tranh Ả Rập – Israel năm 1948, mà người Do Thái thường gọi là cuộc chiến tranh giành độc lập kể về cuộc sống của một nhân viên huấn luyện bồ câu đưa thư trẻ tuổi đầy tài năng. Lúc ấy, chim bồ câu vẫn còn được sử dụng để truyền tin trên chiến trường. Trong một cuộc chiến, chàng trai trẻ bị thương nặng. Vào thời khắc trước khi nhắm mắt, chàng trai đã nhờ chim bồ câu gửi đi những thông điệp cuối cùng của cuộc đời, mang theo nỗi đau đớn và tình yêu đậm sâu tới cho cô gái mà anh yêu từ thuở niên thiếu.

Đan xen với câu chuyện bi thương đó là câu chuyện hiện đại về Yair Mendelsohn, một người được thừa kế di sản từ cuộc chiến tranh 1948. Yair là một hướng dẫn viên du lịch, tuổi trung niên, yêu thêm lần nữa với người bạn gái thời thơ ấu của mình. Việc theo đuổi niềm đam mê của cùng với món quà từ mẹ ông trên giường bệnh, đã trở thành chìa khóa của cuộc sống mà ông vốn nghĩ rằng chẳng còn gì đáng giá.

Trong cuốn sách này, thông điệp của bỏ câu đưa tin cũng chính là niềm mơ ước của người Do Thái, phản ánh lời kêu gọi và khát vọng cuối cùng của tác giả tới mọi người là “Có gia đình.” Người Do Thái từ đời này sang đời khác luôn kiếm tìm cho mình một mái nhà có những người thương yêu. Jerusalem, thành phố

cổ kính thiêng liêng và huyền bí của những con người bất đồng chủng tộc là miền đất thánh hội tụ ba tôn giáo lớn nhất trên thế giới: Do Thái, Cơ Đốc và đạo Hồi là trái tim đang đập mạnh của người Do Thái.

Tác phẩm này chưa được xuất bản ở Việt Nam, những thông tin trên là mình lựa dịch từ nhiều nguồn tiếng Anh và tiếng Trung. Mọi người nếu có hứng thú với nó và tác giả thì có thể tìm kiếm bằng tên tiếng Anh, “A Pigeon and a Boy”, Meir Shalev.

5. Chương 5

Hôm Tiểu Hòa đi offline với mọi người trong group, Hứa Đình vẫn mở QQ, đăng nhập weibo. Sau khi xử lý xong một đồng tin nhắn, bình luận và các loại @, cậu mở mục ‘Lặng Lẽ Chú Ý’, sang hóng weibo Phong Kỳ. (‘chú ý’ trên weibo gần giống như ‘follow’ ở twitter ấy. ‘Lặng lẽ chú ý’ ngược với ‘Công khai chú ý’)

Nguyên nhân tại sao hồi đó mình chọn ‘Lặng Lẽ Chú Ý’, Hứa Đình đã sớm quên mất tiêu, thôi coi như mình nào xoắn đi, cứ làm fan thầm lặng được rồi mãi cho tới sau này cậu cũng lười đổi. Phong Kỳ chắc không bao giờ biết có một họa sĩ minh họa tên Giữa Trưa ‘chú ý’ anh.

Post weibo mới nhất của Phong Kỳ là: sắp đi gặp mặt mọi người rồi, hồi hộp quá!

1L: 0 0 ghế salon này thật tiêu hồn, có phúc lợi được xin đi theo không! (= =)

2L: offline group? Xin đi theo +1

3L: Đại Đại không được để người ta ăn sạch đó! Bảo vệ tốt long cốc!! ()” Xin đi theo +2

4L: nhớ chụp ảnh nhoa lần đầu tiên lộ mặt, tỏ vẻ gà đông lạnh (/) / tui cảm giác Phong đại có gây gộc có sức mạnh chấn động long cốc cơ!!! Xin đi theo +3 (Gà đông lạnh: kê động () – cùng hài âm với kích động ()). Cho nên, nghĩa của từ “gà đông lạnh” là để chỉ mình vô cùng kích động, hoặc là cảm giác không có lời nào để nói trước một bài viết của ai đó)

...

Hứa Đình nhìn đội ngũ phía dưới xếp hàng thẳng tắp nhao nhao đòi đi theo, trong lòng âm thầm vui vẻ tự hào.

Dạo weibo Phong Kỳ thêm lát nữa rồi logout. Ăn cơm trưa xong, Hứa Đình lấy bức tranh ra sửa sang lần cuối, vẽ thêm phần thân của Tiểu Lam. Sáng nay cậu đã suy nghĩ kỹ tư thế, trong tranh, Tiểu Lam ôm khuỷu tay, dựa người cạnh cửa sổ, mỉm cười nhìn cậu chăm chú.

Cậu vẽ ánh sáng hài hòa vây quanh người anh, nhìn mà mê chết người. Hứa Đình héch mặt, cười hi hi mấy tiếng, ngẩng nhìn Tiểu Lam trong tranh, rồi lại biến thành con người chân thật. Bây giờ chưa đặc ý vẽnh vào được, nhớ như có lỗi nhỏ nào thì làm sao bây giờ...

Sau khi xác định từng đường nét đã mượt mà rõ ràng, không bị lệch cũng không bị đứt đoạn, Hứa Đình nghĩ tới việc tối nay có thể scan bức tranh vào máy vi tính rồi, trong lòng cảm thấy thật vui vẻ.

Lưu luyến đặt bức tranh sang một bên, Hứa Đình bắt đầu làm việc. Mặc dù cậu thích Phong Kỳ, nhưng chưa bao giờ để tình cảm ấy ảnh hưởng tới công việc. Có người nói, thâm mến là một sự hi sinh vĩ đại, bởi vì tình cảm thâm kín ấy đặc biệt đau khổ, không thể nói cho người ta biết, chỉ có thể lặng yên chôn thật sâu trong lòng. Kết quả tốt đẹp nhất của thâm mến là người bạn thích vừa vặn cũng thích bạn, kết quả bị kịch nhất là người bạn thích không thích bạn, hơn nữa còn không biết tình cảm của bạn, quả thật là một sự hi sinh uống công vô ích.

Hứa Đình lặng lẽ giấu kín tình cảm của mình với Phong Kỳ đã lâu, thỉnh thoảng mới mang nó ra để khích lệ mình. Với cậu, có thể vẽ tranh minh họa cho truyện của Phong Kỳ là một mơ ước nhỏ nhoi. Ít nhất, ước mơ ấy đã khích lệ cậu từ một họa sĩ vô danh bước đi từng bước cho đến khi đạt được địa vị bây giờ.

Mặc dù trong công việc gặp không ít khó khăn, ví như linh cảm bị gián đoạn, hoặc là bên hợp tác liên tục đòi vẽ lại..., nhưng cậu cũng có thể gắng gượng bước tiếp. Hứa Đình vuốt ve mặt giấy, cho dù tình cảm đó là sự hi sinh vĩ đại, cho dù nó uổng công vô ích, ít nhất em đã nhận được sự khích lệ từ anh, theo em cho tới tận bây giờ.

Thời gian dường như trôi qua thật nhanh. Hứa Đình dừng bút, duỗi một thân mệt mỏi, chậm rãi đến bên chiếc giường mềm mại. Lúc cậu sắp chìm vào trong giấc ngủ, di động đặt trên bàn đột nhiên vang lên.

Là tin nhắn. Cậu lồm cồm bò dậy, chậm chạp lết đến bên cạnh bàn, cầm điện thoại lên.

[Người gửi: Tiểu Hòa

Giữa Trưa! Anh chuẩn bị sẵn sàng để hợp tác với đại thần đi!!!! Không ngờ tháng năm lặng lẽ đổi thay là tuyển tập truyện ngắn, sắp xuất bản. Trang bìa và minh họa giao hết cho anh!!!!]

Hứa Đình nhìn qua, lắc đầu cười nhạt một tiếng, sau đó lại tỉ mỉ xem kỹ từng câu từng chữ mấy lần, xác định tin nhắn này thật sự tồn tại chứ không phải là ảo giác, cậu cảm giác được trái tim mình đang nhảy nhót reo vui trong ***g ngực.

Cơ hội tới quá nhanh khiến cho cậu choáng váng phản ứng không kịp, Hứa Đình run run nhắn tin trả lời:

[Em đang ở đâu vậy?]

Lặng lặng ngồi bên mép giường, tay nắm chặt điện thoại, Hứa Đình hưởng thụ cảm giác hạnh phúc không dễ gì có được. Giờ khắc này, cậu đã chờ đợi lâu lắm rồi.

[Người gửi: Tiểu Hòa

Còn đang ở chỗ tụ tập, sắp xong rồi. Vậy sờ ma!!! Gà đông lạnh quá đi!! Còn nữa, không phải anh bình tĩnh vậy chứ, em so với anh còn gà đông lạnh hơn gà đông lạnh cái khỉ gì!!!!!!!]

[Cảm ơn em, Tiểu Hòa.]

Hứa Đình thật sự không biết nên nói gì bây giờ, đó là lời duy nhất cậu muốn nói. Hiện tại cậu không hề kích động, chỉ ngập tràn cảm động.

[Người gửi: Tiểu Hòa

Anh em mà còn khách khí như vậy... Bực rồi nha. Ngoan, chờ em về rồi tám tiếp ha.]

Hứa Đình đặt di động lên bàn, quay đầu lặng yên nhìn phòng mình một lượt, ngó tới cái giường, cơn buồn ngủ đã biến đi đâu mất tiêu. Cậu âm thầm cảm thán mị lực của đại thần, một phát đánh bay toàn bộ những lo âu mệt mỏi chất chứa trong lòng mình.

Chú thích: Huhu, edit chương này mà xoắn cả não, toàn ngôn ngữ mạng Trung Quốc. Có nhiều từ mình edit thẳng thành thuần Việt luôn cho câu cú dễ hiểu, có 1 vài từ được sử dụng nhiều mình chú thích luôn trong chương. Còn một số thứ mình chú thích dưới đây:

-Weibo: là một mạng xã hội được yêu thích của Trung Quốc, cách sử dụng na ná twitter ấy, nhưng nó có nhiều thứ hay ho hơn.

-Các loại @: khi muốn nhắn tin, bình luận, viết lên weibo của ai đó thì dùng “@ + tên nick”

-1L, 2L... là viết tắt của 1Lâu (1), 2 Lâu... Dùng để chỉ thứ tự comment. Chủ topic được gọi là lâu chủ. (mình thấy cách gọi này khá hay, ví như trong 1 đoạn hội thoại mình xem được, bạn 26L nói một câu gì đó gây shock, bạn 27L com là: cô nương lâu trên thỉnh tự trọng =)))

-Com của bạn 1L có nhắc đến ghế salon, ý nghĩa của nó như “bóc tem” mà dân mình hay dùng ấy. Ví như khi đại thần post bài, bạn comt đầu tiên thường viết là: chiếm được ghế salon của đại thần rồi!

6. Chương 6

Hứa Đình chờ Tiểu Hòa, nói đúng hơn là chờ cái loa phát thanh online. Cậu mở QQ, nhìn thấy trong khung ‘Thông tin xác nhận’ chỉ có vồn vện hai chữ: Phong Kỳ.

Hứa Đình có một loại ảo giác... cứ như có một cục tiền đập thẳng vào mặt. Cậu còn chưa kịp nghĩ tại sao đại thần biết số QQ của mình và chủ động thêm bạn, tay đã ấn ‘đồng ý’.

Chỉ chốc lát sau, đại thần đã gọi, Hứa Đình tay run run mở cửa sổ chat ra.

[Kỳ]: có đó không

[Giữa Trưa]: có...

[Kỳ]: tôi là Phong Kỳ, chào cậu

[Giữa Trưa]: chào anh, Phong đại

[Giữa Trưa]: Phong đại tìm tôi có chuyện gì sao

Hứa Đình giương mắt nhìn đoạn hội thoại gượng gạo này, tựa cầm lên bàn, thở dài. Cậu muốn mạnh mẽ tấn công Phong Kỳ, đùa giỡn lưu manh ít câu để thỏa mãn phần nào bao nhiêu năm khao khát (?). Nhưng mà vì hình tượng... Được rồi, nhịn nhịn nhịn, phải cẩn thận một chút, bây giờ còn chưa thân, khụ khụ.

[Kỳ]: ừ, cậu có biết chuyện hôm nay Tiểu Hòa đi off không? Tôi cũng đi, lúc ở đó Tiểu Hòa tìm tôi, nói là đề cử một họa sĩ minh họa cho cuốn sách sắp xuất bản, tên Giữa Trưa. Tôi đã xem qua tranh của cậu, cảm thấy rất thích, cho nên... Cậu bằng lòng không?

Em bằng lòng em bằng lòng em bằng lòng em vô cùng bằng lòng!!!

Hứa Đình tiếp tục khua móng gõ bàn phím.

[Giữa Trưa]: có thể, tôi rất thích sách của Phong đại

Hứa Đình suy nghĩ một chút, vẫn biết điều cộng thêm hai chữ “sách của”. Tuy rằng... cho dù là sách hay người, cậu đều thích chết đi được.

[Kỳ]: hà hà, vậy, hi vọng hợp tác vui vẻ

[Giữa Trưa]: tôi sẽ cố gắng

Mặc dù vẫn cảm thấy có sự xa cách, nhưng nghĩ tới đây chẳng qua là lần đầu tiên hai người nói chuyện phiếm, Hứa Đình liền thoải mái trở lại. Cậu vội vàng buzz Tiểu Hòa, cho dù QQ của cô không sáng đèn.

[Giữa Trưa]: Tiểu Hòa! Cảm ơn em...

[Tiểu Hòa]: he he

[Giữa Trưa]: đang onl đó à, sao lại ẩn

[Tiểu Hòa]: chờ anh với Phong Kỳ nói chuyện cho xong đã chứ sao. Thế nào, thương lượng công việc à

[Giữa Trưa]: ừ

[Tiểu Hòa]: hình như anh rất bình tĩnh nha (^)

[Giữa Trưa]: trong lòng anh bây giờ không gà đông lạnh đâu, phải nói là sóng gió cuộn trào

[Tiểu Hòa]: (→→)

[Giữa Trưa]: anh muốn thiết kế bìa và vẽ tranh minh họa đẹp nhất cho Phong Kỳ, sau đó sách bán chạy, hô hô

[Tiểu Hòa]: ờm, sau đó hai người có thể thành một couple luôn ha

[Giữa Trưa]: hi vọng là vậy...

Bên này tám nhảm với Tiểu Hòa, bên kia Phong Kỳ đã gửi tuyển tập truyện ngắn tới.

[Kỳ]: là mấy truyện này, nếu như cậu bằng lòng, chúng ta có thể thảo luận thêm.

[Giữa Trưa]: đồng ý

[Kỳ]: ok. Tôi có thể hỏi cậu một chuyện không, cậu thích tác phẩm nào của tôi nhất?

Hứa Đình xoắn xuýt, cậu có thể trả lời rằng tất cả đều thích không? Nhưng... nếu như là thích nhất...

[Giữa Trưa]: là Không ngờ tháng năm lặng lẽ đổi thay

[Kỳ]: có thể giải thích một chút không

Hứa Đình hơi do dự, cuối cùng vẫn kiên định gõ chữ.

[Giữa Trưa]: có thể... Là vì tôi thấy bản thân mình trong đó... Anh viết rất chân thật. Không có chuyện gì là không thể vượt qua, nhưng đôi khi người ta vẫn chọn cách buông tay. Phong Kỳ, anh cảm thấy nuối tiếc khi thời gian không quay trở lại, nhưng có lẽ anh chưa bao giờ gặp phải một chuyện rất khó nói ra khỏi miệng. Có những việc một khi đã nói ra thì không cách nào trở về như cũ, khi đó, cảm giác nuối tiếc sẽ rất đáng sợ. Cho nên, có một số người, khi nhớ lại lựa chọn ban đầu của mình, sẽ cảm thấy may mắn vì chưa nói gì khiến cho nó tan vỡ, hết thấy còn nguyên vẹn.

Đối phương trầm mặc, chậm chạp chưa trả lời. Hứa Đình có chút hoảng hốt, nhưng những gì cậu vừa nói đều rất thật lòng, không có nửa điểm giả dối. Lúc đang đọc Không ngờ tháng năm lặng lẽ đổi thay, cậu liền quyết định sẽ chờ tới khi có cơ hội thích hợp để thổ lộ với Phong Kỳ, còn nếu cơ hội không tới, cậu sẽ dần tình cảm xuống tận đáy lòng, lặng lẽ thích anh.

Sau đó, hi vọng sẽ có người khác tới đây, thay thế vị trí của Phong Kỳ trong lòng mình, cùng nhau chung sống. Để rồi mỗi khi nhớ lại, phần tình cảm ấy vẫn là một ký ức vẹn nguyên.

[Kỳ]: cho nên, nếu như cậu thích một người, cậu không có ý định biểu lộ?

Hix... Hứa Đình nhúc nhích đầu, mặc dù bây giờ cậu có chút kích động, nhưng lý trí vẫn mạnh hơn.

[Giữa Trưa]: nếu như có thể cho tôi một cơ hội, tôi sẽ thổ lộ với hần

[Kỳ]: hần?

[Giữa Trưa]: khụ khụ, tôi có thói quen nam nữ đều gọi là “hần”

[Kỳ]: vậy à

[Kỳ]: cảm ơn cậu ha, tôi được lợi không ít a...

[Giữa Trưa]: không có gì, phải là tôi cảm ơn Phong đại đã viết truyện hay như vậy mới đúng chứ

[Kỳ]: ày, có chuyện cứ gọi tôi

[Giữa Trưa]: ok

Hứa Đình mở file truyện, muốn đọc lại toàn bộ truyện ngắn một lần, mặc dù trong folder của mình có nhưng cậu lướt lướt ra, hơn nữa đây còn là của Phong Kỳ gửi tới.

Mở Không ngờ tháng năm lặng lẽ đổi thay, nhìn nội dung truyện quen thuộc, Hứa Đình khẽ cười. Lần đầu tiên đọc nó, trong đầu cậu hiện lên rất nhiều hình ảnh vô cùng đẹp đẽ. Trong đó có một đoạn Hứa Đình rất thích, nhân vật chính trong truyện chạy ra hoa viên tìm kiếm bóng dáng sư huynh, đi tới một cây cổ thụ lớn, lúc ngẩng đầu lên chợt phát hiện thì ra sư huynh đang nằm ngủ trên tàng cây, cho nên lặng lẽ nhìn lên.

Loại tình yêu lặng lẽ này, Hứa Đình cảm thấy rất đẹp. Lúc ấy, trong đầu cậu lập tức hiện lên nguồn cảm hứng, cũng bắt tay vào vẽ một bức tranh, chỉ là không cho Phong Kỳ xem. Còn lần này...

Hứa Đình có chút cao hứng, với cậu mà nói, những câu chuyện bên trong đã quá quen thuộc, mà điều cậu muốn, là để cho tình cảm của mình hòa lẫn vào bức tranh, để cho nó thêm đẹp hơn, và cũng là để cho độc giả cảm nhận được những gì Phong Kỳ muốn biểu đạt.

7. Chương 7

Bắt đầu hợp tác, có đôi khi Hứa Đình không nắm chắc ẩn ý trong truyện, chạy đi buzz QQ Phong Kỳ. Sau khi thảo luận và thống nhất ý kiến, Phong Kỳ vẫn chưa thả cậu đi, lại cùng nhau tán gẫu về một số đề tài khác.

Hai người thường đề cử sách hay cho nhau, lúc xảy ra chuyện gì không vừa ý cũng sẽ tranh luận một phen. Thỉnh thoảng, Phong Kỳ còn có thể kể cốt truyện trong tác phẩm mới, hoặc gửi cho Hứa Đình một số bản thảo chưa viết xong.

Theo yêu cầu của Phong Kỳ, Hứa Đình đóng gói toàn bộ những bức tranh cậu đã vẽ cho anh, đương nhiên là trừ bức cậu vẽ Tiểu Lam.

Tối hôm đó.

[Kỳ]: những cái khác không có vấn đề gì chứ

[Giữa Trưa]: ừ, dù sao lúc đọc truyện tôi thường hình dung ra cảnh tượng mà cười

[Kỳ]: thật là mong chờ, nói coi, cậu thăm mền tôi bao lâu rồi

Tim Hứa Đình giật thót một cái, không phải là Phong Kỳ phát hiện ra gì đó rồi chứ, không, không thể nào, nói đùa đây mà.

[Giữa Trưa]: à... từ lúc anh bắt đầu viết văn trở đi, tôi rất thích văn của anh

[Kỳ]: đau lòng ghê, chỉ thích văn, không thích người ai oán<()>

Đại thần anh đang đùa giỡn phải không!!! Phát khùng sao!!! Hứa Đình bị ai phát hiện mình không cách nào đỡ được cái hành động gần như là làm nũng này của đại thần.

[Giữa Trưa]: tôi... tôi cũng thích anh, thật sự

Trong lòng có chút thấp thỏm bất an, những lời này trong mắt Hứa Đình thật giống như lời nói gió bay, nói khó nghe hơn thì chính là lừa gạt. Hứa Đình cảm thấy, nếu thật lòng thích một người thì sẽ có hành động cụ thể, mà Giữa Trưa còn chưa làm gì, Phong Kỳ dựa vào đâu để tin tưởng đây.

[Kỳ]: được rồi, tha cho cậu. Muộn rồi, ngủ đi, G9

[Giữa Trưa]: ngủ ngon...

Một chuỗi dấu chấm, Hứa Đình còn có lời muốn nói. Nhìn Phong Kỳ logout, cậu theo bản năng ngẩng đầu nhìn trần nhà. Ừm, Tiểu tiên sinh muốn đi ngủ rồi.

Phong Kỳ nhất định sẽ không xem những lời nói đó là thật, đúng vậy, cũng không nên nói với anh mình là fan cuồng. Thật muốn nói tất cả cho anh biết, để anh tin tưởng rằng có một cậu fan cuồng ngốc nghếch vẫn luôn ở đây. Hứa Đình cảm thấy khổ sở, cậu tắt máy vì tính, đi tới bên cạnh bàn, nhìn thoáng qua tập bản vẽ phác thảo đã hoàn thành, rồi lại lấy bức tranh vẽ Tiểu Lam ra ngắm hồi lâu, càng nhìn càng thích.

Hứa Đình cảm thấy mình quá nhút nhát, trong đời thực chỉ dám len lén vẽ anh, mới nói chuyện được vài câu đã xấu hổ muốn chết, trên mạng thì chỉ dám lấy danh nghĩa Giữa Trưa. Khó quá đi, thật sự có thể thổ lộ sao?

Mang theo tâm trạng phân vân, trước khi ngủ một giây, bạn nhỏ Hứa Đình vẫn còn đang xoắn xuýt chuyện bày tỏ tình cảm.

Sáng hôm sau tỉnh lại, cậu ngơ ngác nhìn trần nhà, nhớ tới đêm hôm qua mình còn chưa suy nghĩ thông suốt đã lăn ra ngủ. Mới vừa thức dậy còn đang mơ màng, cậu chậm rãi bò xuống giường.

Gặp Tiểu Lam trong hành lang, Hứa Đình chủ động lên tiếng chào hỏi, anh mỉm cười gật đầu coi như chào lại, hai người sóng vai nhau đi tới.

‘Cầu thang sao hẹp như vậy chứ sao mà mãi chưa tới lầu một anh ấy ở gần quá trời luôn hay là đi tụt lại phía sau một chút nhưng mà mình không muốn chút nào a...’ Hứa Đình xoắn xuýt suy nghĩ, Tiểu Lam gọi mấy tiếng cậu mới phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt ngốc nghếch nhìn anh.

“Này, sao cảm giác cậu có chút ngơ ngác vậy nhỉ... Khụ khụ, đúng rồi, sách lần trước cậu giới thiệu, tôi đã đọc, rất hay, cảm ơn cậu.”

Là chỉ Bờ câu của Jerusalem sao? Hứa Đình có cảm giác được Tiểu Lam coi trọng, đầu óc hoàn toàn tập trung ở nửa câu sau, tự động lờ đi nửa câu trước của anh.

“Ài,” Tiểu Lam cười nhẹ một tiếng, “Thật muốn có một gia đình.”

Hứa Đình lấy dũng khí quay sang nhìn anh một cái, Tiểu Lam cúi đầu nhìn bậc thang dưới chân, cậu đoán không ra suy nghĩ của anh.

“Đây là... cảm tưởng của anh?” Hứa Đình thử dò hỏi.

“Đã là người thì ai chẳng khát khao có một gia đình, như vậy sẽ không còn cô đơn nữa.” Tiểu Lam dịu dàng cười cười.

Hứa Đình gật đầu, muốn nói gì đó nhưng nghẹn lại trong cổ, không thốt nên lời. Hai người chậm chậm đi tới lầu một.

“Tôi đi làm, còn cậu?”

“Đi mua đồ ăn sáng thôi.”

Tiểu Lam vẫy tay với cậu một cái rồi đi ra khỏi cổng lớn, để lại một mình Hứa Đình ủ ê rầu rĩ.

Em muốn cho anh một gia đình. Thiếu chút nữa đã nói ra khỏi miệng, Hứa Đình nuốt môi, có chút bất đắc dĩ. Cậu ao ước có người yêu, ở chung một chỗ, sáng dậy hôn nhẹ, nếu cậu ngủ nướng sẽ gọi cậu rời giường cùng nhau ăn sáng. Cậu nấu cơm, anh rửa bát, cậu vẽ tranh, anh gõ chữ, bàn bạc buổi tối ăn món gì. Sau khi ăn xong cùng nhau tản bộ, cùng nhau dạo siêu thị, buổi tối ngủ chung một giường, đắp chung một chăn.

Người yêu đó là Tiểu Lam, nếu như anh cũng nguyện ý.

8. Chương 8

Cuộc sống vẫn bình thản trôi qua như cũ, đến khi công việc của Hứa Đình sắp hoàn thành, cậu cố ý làm chậm lại. Sau khi lần hợp tác này kết thúc, cậu với anh cùng lắm chỉ là bạn bè, thỉnh thoảng buzz nhau nói chuyện phiếm. Trong đời thực, quan hệ hàng xóm lâu trên lầu dưới cũng chẳng thân thiết hơn là bao.

Hứa Đình làm chuyện xấu, có chút chột dạ, cố ý lờ đi cái câu Phong Kỳ thường xuyên lảm bảm: “Giữa Trưa cậu nhanh lên một chút, tôi đợi không được nữa, muốn xem quá đi.” Cậu buồn bực trèo lên weibo, một đồng bình luận mới của fan tràn vào.

Nguyên nhân là từ weibo của Phong Kỳ, đêm hôm khuya khoắt post: “@Giữa Trưa: đêm khuya rồi, không gấp đâu, mau ngủ đi, đừng để mình mệt chết đó còn nữa, tuy rằng tôi rất muốn được nhìn thấy những bức tranh ngáp tràn tình yêu ^^”

Hứa Đình phun một ngụm nước, Phong đại, chẳng lẽ anh không biết viết như vậy rất dễ khiến người ta YY sao! Chúng ta trong sáng chuyện gì cũng không có nha! Mặc dù cảm thấy thật ảm áp, nhưng mà quá khoa trương đi... Nhất định fan sẽ phát cuồng, hiếm khi mới thấy Phong Kỳ nói như vậy, nếu như là để giỡn đám hủ, lựa chọn Giữa Trưa cũng quá hấp dẫn rồi! Cho nên quần chúng rối rít bình luận phía dưới đòi Phong Kỳ giải thích, có phải là một couple hay không, chỉ phụ thuộc vào một câu nói của anh.

Tiếc rằng Phong Kỳ không đáp lại một tiếng nào, fan đành chĩa mũi giáo sang Giữa Trưa, mắt lóe sáng hô to: “Giữa đại, hai người là một đôi sao!” “Tình yêu vụng trộm này ở đâu ra ở đâu ra!”

Hứa Đình yếu ớt trả lời: “@Phong Kỳ: tôi với Phong đại cái gì cũng không có, hoàn toàn trong sáng, thật đấy”

1L: tại sao tui có cảm giác Giữa đại ngốc manh(1) ngốc manh vậy ta? (><) 2l:="" 1l:="" nói="" chí="" phải="" chẳng="" lẽ="" là="" bị="" phong="" đại="" bại="" hoại="" ức="" hiếp="" đã="" lâu!="" giữa="" đại="" muốn="" phản="" công="" đây="" mà="" ()="" 3l:="" o(/////////)="" manh="" chết="" tui="" giải="" thích="" chính="" là="" che="" dấu="" giữa="" đại="" anh="" nhìn="" phong="" bại="" hoại="" có="" bao="" nhiêu="" bình="" tĩnh="" a="" tui="" có="" thể="" làm="" dù="" một="" cái="" giấy="" chứng="" nhận="" kết="" hôn!="" ok?="" 4l:="" ó="" ó...="" chưa="" thông="" nhất="" đã="" đòi="" kết="" hôn="" sao!="" 5l:="" hai="" người...="" =b="" cơ="" mà="" cảm="" thấy="" thật="" là="" manh="" a="" ...="" 200l:="" khụ="" khụ...="" hai="" người="" có="" thể="" sao...="" bắt="" quá="" nếu="" như="" giữa="" trưa="" nguyện="" ý="" chúng="" ta="" ghép="" couple="" đi!!="" một="" câu="" nói="" của="" phong="" kỳ="" gây="" ra="" sóng="" gió="" comment="" phía="" dưới="" hứa="" đình="" có="" thấy="" câu="" đó="" nằm="" giữa="" đồng="" comment="" dài="" dằng="" đặc="" nhưng="" câu="" chỉ="" xem="" qua="" không="" trả="" lời="" kể="" từ="" khi="" phong="" kỳ="" ‘chú="" ý’="" cậu="" cậu="" liên="" hỷ="" bỏ="" trạng="" thái="" ‘lặng="" lẽ="" chú="" ý’="" đối="" thành="" ‘công="" khai="" chú="" ý’="" mặc="" dù="" phong="" kỳ="" không="" trả="" lời="" mọi="" người="" cả="" hai="" vẫn="" nói="" chuyện="" qq="" như="" thường="" sẽ="" không="" vì="" một="" khúc="" nhạc="" đệm="" nho="" nhỏ="" mà="" thay="" đổi="" hứa="" đình="" nhìn="" không="" hỏi="" anh="" mà="" anh="" cũng="" chẳng="" bày="" tỏ="" thái="" độ="" gì="" tới="" ngày="" bức="" tranh="" cuối="" cùng="" hoàn="" thành="" hứa="" đình="" cũng="" không="" mặt="" dày="" rề="" rà="" nữa="" gửi="" toàn="" bộ="" sang="" cho="" phong="" kỳ="" rồi="" chậm="" rãi="" gõ="" từng="" chữ="" [giữa="" trưa]:="" phong="" kỳ="" nếu="" anh="" thích="" tranh="" của="" tôi="" sau="" này="" xuất="" bản="" sách="" nữa="" có="" thể="" tìm="" tôi="" hợp="" tác="" không?="" đối="" phương="" trả="" lời="" rất="" nhanh:="" [kỳ]:="" xoa="" đầu="" tôi="" rất="" cao="" hứng="" ừ="" có="" thể="" chứ="" hứa="" đình="" vui="" đầu="" vào="" trong="" cánh="" tay="" cảm="" giác="" được="" hóc="" mắt="" nóng="" ướt="" cậu="" lựa="" chọn="" tin="" tưởng="" phong="" kỳ="" không="" phải="" chỉ="" trả="" lời="" cho="" có="" lẽ="" mà="" thật="" lòng="" thích="" lần="" hợp="" tác="" này="" tiếng="" tích="" tích="" tích="" vang="" lên="" hứa="" đình="" ngẩng="" đầu="" nhìn="" thấy="" con="" chim="" cách="" cụt="" đang="" chớp="" động="" ở="" góc="" phải="" màn="" hình="" [tiểu="" hòa]:="" tranh="" xong="" chưa="" lúc="" nào="" nộp?="" không="" thể="" kéo="" dài="" được="" nữa="" nha="" [giữa="" trưa]:="" vừa="" mới="" gửi="" cho="" phong="" kỳ="" anh="" ấy="" gõ="" em?="" [tiểu="" hòa]:="" a...="" đúng="" vậy="" ảnh="" hỏi="" em="" chừng="" nào="" anh="" làm="" xong="" [giữa="" trưa]:="" ...="" [tiểu="" hòa]:="" đầu="" lòng="" rồi?="" [giữa="" trưa]:="" hix="" có="" chút="" chút="" [tiểu="" hòa]:="" =b="" ra="" sức="" an="" ủi="" không="" có="" chuyện="" gì="" bình="" thường="" thôi="" mà="" anh="" ngâm="" dấm="" cũng="" lâu="" rồi="" em="" hiểu="" được="" tâm="" tư="" của="" anh="" bắt="" quá="" lần="" này="" không="" xong="" còn="" có="" lần="" sau="" đúng="" rồi="" nói="" cho="" anh="" một="" chuyện="" có="" hôm="" phong="" kỳ="" tới="" tìm="" em="" hỏi="" em="" giữa="" trưa="" có="" phải="" là="" fan="" của="" ảnh="" không="" vì="" rất="" quen="" thuộc="" với="" văn="" của="" ảnh="" em="" nói="" ừ="" giữa="" trưa="" thích="" anh="" đã="" lâu="" rồi="" ảnh="" cuối="" nói="" thật="" vui="" vì="" có="" một="" fan="" đáng="" yêu="" như="" thể="" [giữa="" trưa]:="" ...="" [tiểu="" hòa]:="" ảnh="" còn="" nói="" về="" không="" ngờ="" tháng="" năm="" lặng="" lẽ="" đổi="" thay="" ,="" ảnh="" cho="" rằng="" anh="" nói="" rất="" đúng="" có="" một="" số="" việc="" không="" nên="" nói="" ra="" nhưng="" điều="" kiện="" tiên="" quyết="" phải="" là="" khả="" năng="" he="" rất="" thấp="" rất="" thấp="" nếu="" không="" đừng="" yên="" lặng="" buông="" tay="" bởi="" vì="" như="" thể="" sẽ="" khiến="" cả="" hai="" người="" tổn="" thương="" [tiểu="" hòa]:="" nếu="" có="" thể="" tại="" sao="" không="" thử="" một="" lần?="" [giữa="" trưa]:="" tại="" sao="" phong="" kỳ="" không="" nói="" với="" anh="" [tiểu="" hòa]:="" cái="" đó="" thì="" hỏi="" ảnh="" chứ="" sao="" hỏi="" em="" này="" anh="" tính="" cả="" đời="" làm="" fan="" thâm="" lặng="" thật="" à="" ,="" nhút="" nhát="" quá="" [giữa="" trưa]:="" ngay="" cả="" em="" cũng="" cảm="" thấy="" anh="" rất="" hèn="" nhát?="" [tiểu="" hòa]:="" anh="" cảm="" thấy="" thâm="" mèn="" rất="" xấu="" hổ="" hay="" là="" sao?="" bị="" từ="" chối="" thì="" thế=""

nào,=" nói=" cho=" anh=" biết,=" lão=" nương=" trước=" kia=" thăm=" mền=" một=" người,=" tỏ=" tình=" ba=" lần=" đều=" bị=" cho=" knock=" out.=" bây=" giờ=" nhớ=" lại=" thấy=" lão=" nương=" thật=" là=" quá=" dũng=" cảm,=" mình=" phục=" mình=" quá=" đi=" mất=" (-)=" [giữa=" trưa]:=" ...=" ôm=" ôm=" [tiểu=" hòa]:=" không=" có=" gì=" là=" không=" vượt=" qua=" được,=" đau=" khổ=" bây=" giờ=" sau=" này=" sẽ=" biến=" thành=" thoải=" mái.= " giữa=" trưa,=" anh=" không=" tính=" mở=" ra=" cho=" mình=" một=" con=" đường=" sao?= " cho=" dù=" bị=" phong=" kỳ=" từ=" chối=" thì=" thế=" nào,=" hai=" người=" cũng=" chỉ=" mới=" quen=" chứ=" đâu=" phải=" giao=" tình=" ba=" bốn=" năm,=" anh=" còn=" sợ=" cái=" gì?= " cùng=" lắm=" thì=" tiếp=" tục=" làm=" fan=" thăm=" lặn!= " [giữa=" trưa]:=" em=" đây=" là=" đang=" khích=" lệ=" anh=" đi=" thỏ=" lộ!= " [tiểu=" hòa]:=" ngu=" ngốc,=" bây=" giờ=" mới=" biết=" à,=" em=" vẫn=" luôn=" ủng=" hộ=" anh.= " mấy=" ngày=" nữa=" là=" sinh=" nhật=" phong=" kỳ,=" anh=" xem=" xét=" rồi=" tiến=" hành=" đi.= " hứa=" đình=" đương=" nhiên=" biết=" sinh=" nhật=" phong=" kỳ,=" trên=" thực=" tế=" cậu=" cũng=" đang=" chuẩn=" bị=" quà.= " năm=" ngoái,=" cậu=" tham=" dự=" ghi=" âm,=" đơn=" giản=" là=" để=" bày=" tỏ=" sự=" yêu=" thích=" cùng=" với=" lời=" chúc=" mừng=" sinh=" nhật.= " còn=" năm=" nay,=" hứa=" đình=" cũng=" không=" tính=" làm=" như=" vậy.= " cậu=" muốn=" tận=" tay=" tặng=" anh=" món=" quà=" này.= " [giữa=" trưa]:=" anh=" đang=" chuẩn=" bị=" quà=" [tiểu=" hòa]:=" đừng=" nói=" với=" em=" là=" ghi=" âm,=" em=" khinh=" bỉ=" chết=" anh=" [giữa=" trưa]:=" không,=" anh=" muốn=" đích=" thân=" đưa=" cho=" anh=" ấy=" [tiểu=" hòa]:=" giữa=" trưa,=" quả=" nhiên=" em=" không=" nhìn=" lắm=" anh,=" là=" đàn=" ông=" thì=" phải=" dứt=" khoát,=" cứ=" nói=" thẳng=" với=" phong=" kỳ=" là=" "em=" yêu=" anh=" theo=" em=" đi"!!!=" [giữa=" trưa]:=" no=" no=" no,=" anh=" cảm=" thấy=" đích=" thân=" tặng=" quà=" đã=" cạn=" dũng=" khí=" rồi=" [tiểu=" hòa]:=" cười=" hí=" mắt=" cũng=" được,=" cố=" gắng=" lên=" nha!!!=" [giữa=" trưa]:=" ừ=" [giữa=" trưa]:=" cảm=" ơn=" em=" hứa=" đình=" liếc=" nhìn=" cuốn=" lịch=" để=" bàn=" bên=" cạnh=" máy=" tính,=" phía=" trên=" cậu=" có=" vẽ=" phong=" kỳ=" phiên=" bản=" chibi.= " cậu=" duỗi=" ngón=" tay=" chọt=" chọt=" đôi=" má=" phúng=" phính,=" "dám=" từ=" chối=" em,=" anh=" nhất=" định=" phải=" chết!=" chú=" thích:=" (1)=" từ=" "manh"=" này=" là=" thuật=" ngữ=" anime,=" nó=" là=" "moe"=" đấy,=" có=" nghĩa=" là=" đáng=" yêu,=" dễ=" thương,=" cute...=" "ngốc"=" manh=" thụ=" là=" để=" chỉ=" em=" thụ=" ngốc=" ngốc=" nhưng=" đáng=" yêu=" khiến=" người=" ta=" nhin=" không=" được=" mà=" muốn=" yêu=" thương=" bắt=" nạt:=" ">

Định nghĩa về “manh” có nhiều loại, động từ của nó nghĩa là “điên cuồng”, “tán thưởng”. Khi “manh” được dùng trong mấy câu cảm thán đại loại như “manh chết tui!” thì được hiểu theo nghĩa này, nôm na là thấy cái gì đó cute quá rồi phát cuồng đó mà:”>

9. Chương 9

Hôm nay là sinh nhật Tiểu Lam, sau khi hết tiết học anh ngồi trong phòng làm việc lướt weibo. Quản trị viên của FanClub @ anh: “@Phong Kỳ: tối nay nhất định phải qua group FC tám đó nha nha nha! Bọn em sẽ tắm rửa sạch sẽ chờ đại nhân khâm điểm! Sinh nhật vui vẻ nha anh già!” kèm theo một thiệp chúc mừng hình chibi đáng yêu.

Tiếp theo là các loại @ và vãn vãn, đám bạn tốt rồi rút tặng quà. Tiểu Lam lướt sang weibo Giữa Trưa, phát hiện vẫn chỉ có mấy post leoe như cũ, mới nhất vẫn là cái “tôi với Phong đại cái gì cũng không có, hoàn toàn trong sáng, thật đấy”. Thành thật mà nói, lúc anh thấy cái post weibo này thì không khỏi bật cười ra tiếng. Trước mắt hiện lên gương mặt ngượng ngùng bối rối của Hứa Đình, khiến cho anh thật muốn nhéo nhéo vài cái.

Anh vẫn còn muốn trêu ghẹo cậu, mặc dù thật lòng anh rất muốn thành một couple với cậu.

Quà sinh nhật là cái gì nhỉ, anh rất tò mò nha, có điều cứ duy trì cảm giác hồi hộp thần bí không phải là thú vị hơn sao. Anh già nào đó thích thú cười xấu xa. Cứ mỗi khi tới giờ học, hình tượng giáo sư Tiểu Lam nghiêm túc lại tự động quay về, anh lên tiếng chào hỏi đồng nghiệp rồi lên lớp. Nghe nói, ngày đó thầy Tiểu Lam tâm tình hơn hở vượt xa biểu hiện của người thường, giảng bài thêm thắt nhiều tiết mục chọc cười, không khí lớp học đặc biệt sôi nổi, chuông báo hiệu hết giờ vang lên mà các bạn học còn lưu luyến. Trong tiếng cười rộn rã cùng mấy câu trêu chọc của đám học sinh loi nhoi như: “Thầy ơi rốt cuộc thầy cũng muốn kết hôn rồi sao! Gả hay cưới đều được! Ngày xuân mới là vương đạo!”, “Thầy ơi lúc nào tụi em mới được ăn kẹo cưới”, “Còn có rượu mừng nữa cơ”, “Thầy già hôm nay đẹp trai chết người nha! Tình yêu thật là kỳ diệu!” thầy Tiểu cười thần bí, phất tay một cái, lướt đi như một cơn gió.

Tiểu Lam đăng nhập weibo, Giữa Trưa vẫn im re, không có động tĩnh gì.

Anh đi ngang qua nhà Hứa Đình, nhìn thấy cánh cửa đóng chặt, ráng kiềm chế ý muốn chạy lại ấn chuông, bước tới cầu thang tiếp tục lên lầu.

Về đến nhà, cơm tối đã ăn, là đồng nghiệp mời. Sau khi tắm xong, Tiểu Lam khởi động máy tính, nhìn thấy gương mặt của mình phản chiếu trên màn hình màu đen, anh có chút ử rữ lẩm bẩm: “Hứa Đình, em đang dở trò quỷ gì vậy.”

Anh đăng nhập ản QQ, không vào group của fan, tìm được avatar của Giữa Trưa, ừm, cậu ấy đang online.

[Kỳ]: có ở đấy không

Đối phương trả lời rất nhanh.

[Giữa Trưa]: có

[Giữa Trưa]: anh về nhà rồi à?

[Kỳ]: ừ

[Giữa Trưa]: hơi trễ...

[Kỳ]: đồng nghiệp mời ăn cơm mà

[Giữa Trưa]: ừm... bây giờ anh đang ở nhà sao

[Kỳ]: đúng vậy

[Giữa Trưa]: ừm... anh chờ tôi một chút

[Kỳ]: Giữa Trưa

[Kỳ]: Giữa Trưa?

Đối phương không trả lời.

[Kỳ]: Giữa Trưa, cậu ở đâu?

Tiểu Lam đứng lên đi tới cửa, đồ ngốc này bỗng nhiên dừng cảm vậy sao?

Chuông vang lên, Tiểu Lam mở cửa, Hứa Đình đang đứng bên ngoài, trong tay cầm theo một túi quà, cái đầu vốn đang cúi thấp nhanh chóng ngước lên, mặt có chút hồng hồng, đôi mắt lom lom nhìn anh.

Chắc... mặc dù hơi khác so với tưởng tượng của mình, nhưng Tiểu Lam vẫn rất vui vẻ. Anh vỗ vỗ đầu cậu, cười nói: “Hứa Đình, chào cậu.”

Hứa Đình nhét túi quà vào tay anh, sau đó lắp bắp nói: “Cái này, này... Tiểu tiên sinh! Tôi biết hôm nay là sinh nhật anh, tôi, tôi... có chút quà, sinh nhật vui vẻ!”

Tiểu Lam còn chưa kịp lên tiếng mời cậu vào nhà ngồi chơi, Hứa Đình đã xoay người bỏ chạy xuống lầu.

“Này...” Tiểu Lam dở khóc dở cười, xoay người đóng cửa lại. Đặt túi quà lên bàn, từ bên trong lấy ra một tập giấy vẽ mỏng có bìa cứng màu xanh nhạt, còn có một bức tranh vẽ anh.

Tiểu Lam trong tranh, dựa người vào bên cửa sổ, ôm khuỷu tay, màu sắc ấm áp tôn lên nụ cười dịu dàng. Không phải là bức tranh với những đường nét hoa lệ, cũng không phải phong cách thô kệch. Tranh của cậu đường nét đơn giản nhìn như tùy ý phác thảo trên nền ánh sáng màu lam nhạt lộ ra vẻ trong suốt, nhưng lại rất tinh tế, phẳng phất như không có thật.

“Vẽ anh được đẹp trai như vậy sao...” Ai đó thấp giọng lẩm bẩm, lật tập giấy vẽ ra.

Tấm thứ nhất, là gương mặt Hứa Đình theo phong cách chibi, đáng yêu đến mức khiến cho người ta muốn chọt chọt vài cái, phía dưới viết một hàng chữ: fan thâm lặng – Hứa Đình/Giữa Trưa.

Tấm thứ hai, là bạn nhỏ Hứa Đình đang ngồi gõ chữ trước máy vi tính, hình ảnh trên trang web đang xem là lời nhắn của Phong Kỳ ở một tác phẩm nào đó. Phía dưới có hàng chữ chú thích: Trước giờ em là fan cuồng của anh, hôm nay mới có thể nói cho anh biết. Phong Kỳ, em chú ý anh đã lâu rồi, thích anh đã lâu rồi, dưới mỗi tác phẩm của anh em đều để lại lời bình, chẳng qua là mỗi lần dùng một cái tên khác nhau.

Tấm thứ ba, bạn nhỏ Hứa Đình đang cầm một cái microphone, vẽ mặt khăn trương, bên cạnh có một ký hiệu hình trái tim.

Sinh nhật anh năm ngoái em tham dự ghi âm, giọng nói của em xen lẫn trong rất nhiều lời chúc phúc, nhưng vẫn hi vọng anh có thể nghe thấy lời chúc của em. Chúc anh sinh nhật mỗi năm đều vui vẻ, chúc anh hạnh phúc. Mặc dù trước lúc ghi âm em đã suy nghĩ thật lâu, làm thế nào để anh chú ý tới em, nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua XD. Đó không phải là tính cách của em, quan trọng nhất là, hết thấy mọi chuyện của anh đều tốt đẹp.

Tấm thứ tư, Tiểu Lam đang ngồi trước máy vi tính, lướt weibo, bên cạnh là bạn nhỏ Hứa Đình được vẽ đơn giản vài nét, không tô màu.

Trên weibo em ‘Lặng Lẽ Chú Ý’ anh, cho đến khi anh ‘Chú Ý’ em, em mới đổi thành ‘Công Khai Chú Ý’. Làm một fan thâm lặng, em nghĩ mình thật xứng đáng bị mọi người tức giận. Đọc truyện của anh, em có thói quen vẽ ra cảnh tượng hiện lên trong đầu, tới bây giờ gom lại cũng được rất nhiều rồi. Những thứ này em cho rằng không thể thành tranh minh họa chính thức, vào hôm nay, mong anh cho em câu trả lời.

...

Mỗi lần lật thêm một tờ, trong lòng Tiểu Lam lại thêm một phần cảm động. Tấm thứ sáu, cảnh tượng là ở trong nhà Tiểu Lam, bạn nhỏ Hứa Đình đang đứng trước máy vi tính của anh, website đang mở là trang chủ weibo Phong Kỳ, còn anh đang gọt hoa quả trong phòng bếp.

Khi biết anh chính là Phong Kỳ, em thật sự không biết phải làm sao. Cho nên, thứ lỗi cho em ngày đó vội vàng rời đi, sự thật là, em hoàn toàn không cảm thấy vui sướng khi “Phong Kỳ ở ngay lầu trên nhà mình”, em bối rối, không biết phải đến gần anh thế nào mới phải. Nếu chúng ta ở hai thành phố khác nhau, em liền có thể yên ổn làm một fan thâm lặng, nhưng mà, chúng ta gần nhau như vậy, cũng là bởi vì có cơ hội nên em nuôi hi vọng, lúc nào cũng buồn phiền, và trở nên tham lam.

Tấm thứ bảy, hai người sóng vai xuống lầu, cầu thang có vẻ rất hẹp. Bạn nhỏ Hứa Đình gương mặt ửng hồng, khoe miệng cong cong.

Có thể đi gần anh như vậy, em rất rất hồi hộp. Khi anh nói Bỏ câu của Jerusalem đọc rất hay, em thật cao hứng, bởi vì anh thật sự đọc nó, em có cảm giác được coi trọng. Cảm ơn anh. Anh nói, hi vọng có một gia đình, như vậy sẽ không còn cô đơn nữa. Ngày đó, em cũng không cách nào nói nên lời, em muốn cho anh một gia đình, cùng nhau sưởi ấm, cùng nhau chung sống. Lời anh nói, có còn hiệu lực không?

Tấm thứ tám, Hứa Đình đưa tay kéo góc áo Tiểu Lam, vẽ mặt vô cùng kiên định.

Mặc dù em nói em là fan của anh, nhưng em chẳng có gì để chứng minh, em biết, anh sẽ không tin tưởng. Phong Kỳ, em là thật lòng, em chưa từng nghiêm túc thích một ai. Đến khi phát hiện mình lỡ thích anh, anh đã trở thành một thói quen trong cuộc sống của em. Anh nói với Tiểu Hòa, chỉ khi khả năng HE của hai người rất thấp mới có thể nói buông tay. Nếu như trái tim của em có thể làm cho câu chuyện của chúng ta HE, anh có thể tiếp nhận em không?

Tờ cuối cùng của tập tranh, chỉ viết: Nếu như anh không thích em, những lúc rảnh rỗi em vẫn sẽ gọi tên anh, tưởng tượng ra giọng nói anh, tiếp tục làm fan thầm lặng của anh.

Tiểu Lam khép tập tranh lại, trong lòng mềm mại tới rối tinh rối mù.

Ngày đó, sau khi hai người hàn huyên xong về Không ngờ tháng năm lặng lẽ đổi thay, Tiểu Lam liền buzz Tiểu Hòa, tùy ý hỏi:

[Kỳ]: Giữa Trưa có phải là fan của anh không? Anh cảm thấy cậu ấy rất quen thuộc với văn của anh.

Đối phương hồi lâu sau mới trả lời:

[Tiểu Hòa]: Phong Kỳ, em nghĩ nên nói cho anh biết, Giữa Trưa rất thích anh, trước giờ anh ấy là fan cuồng của anh.

[Kỳ]: a?

[Tiểu Hòa]: em nói thích, không chỉ là sự yêu thích của bạn đọc giành cho tác giả, anh hiểu không? Có một ngày anh ấy nói với em, “Phong Kỳ ở ngay trên lầu nhà anh, anh không biết phải làm thế nào bây giờ”. Chẳng biết anh có biết người sống ở lầu dưới nhà anh không, người ấy chính là Giữa Trưa.

[Tiểu Hòa]: anh ấy rất ngốc, cứ đụng đến chuyện của anh là lại làm cho mình trong suốt, rõ ràng rất thích nhưng lại không dám nói ra. Nếu như anh hiểu được anh ấy, nếu như anh biết anh ấy đã làm fan thầm lặng như thế nào, nhất định sẽ muốn đối xử tốt với anh ấy.

[Tiểu Hòa]: người này, cho dù tỏ tình thất bại cũng sẽ một mình chịu đựng khổ sở, sau đó tiếp tục làm fan thầm lặng của anh. Cho nên, mong anh đối xử tốt với anh ấy.

Khi nghe Giữa Trưa nói cậu ấy là fan của mình, Tiểu Lam quả thật nghĩ là nói cho có lệ. Dù sao trước khi anh biết Giữa Trưa, hai người chưa từng giao du với nhau, trên weibo cũng không phải là đối tượng chú ý.

Hiện tại biết được sự thật, tâm tình Tiểu Lam rất phức tạp. Anh không hiểu rõ về Hứa Đình, làm sao đáp lại tình cảm của cậu được? Nhưng mà, trong lòng vẫn có một tia vui vẻ, anh thích tranh của Giữa Trưa, mà Giữa Trưa lại thích anh. Cảm giác được ai đó thích tựa như một liều thuốc khiến cho người ta trở nên cao hứng.

Chậm rãi sau đó, anh chủ động tìm cậu nói chuyện phiếm, kéo ra một số đề tài thông thường, để cho anh có thể nhích tới gần cậu, hiểu rõ cậu hơn. Tiểu Lam không thể không thừa nhận, cậu fan thầm lặng Hứa Đình này đúng là có thể đã lừa gạt được anh. Trong đời thực, có khi ở chung cư thấy anh phía xa xa, cậu dừng lại yên lặng nhìn chăm chú, khi tới gần rồi liềm mỉm cười chào hỏi. Thỉnh thoảng hai người sống vai đi tới, anh một câu tôi một câu, hàn huyên đủ loại đề tài.

Cho đến một ngày, Tiểu Lam đi về phía chung cư, bỗng nhiên nghĩ tại sao lại không thấy Hứa Đình, hơn nữa còn hi vọng trông thấy cậu xuất hiện. Lúc ngồi trong phòng làm việc chấm bài cho học sinh, nhìn thấy một đáp án buồn cười, sẽ nhớ tới vẻ mặt ngốc nghếch của cậu. Lúc lên weibo, hi vọng Giữa Trưa sẽ post thêm bài, đừng cứ mãi lặng yên như vậy. Sau đó, anh phát hiện, dường như mình đã quá mức để ý tới cậu fan thầm lặng rồi, dường như anh đã thích cậu.

Tiểu Lam trở lại trước máy vi tính, nhanh chóng gõ bàn phím, sau đó đứng dậy ra cửa.

Anh muốn gặp cậu.

10. Chương 10

Sau khi uống một bụng nước đầy ứ, Hứa Đình chậm rãi bình tĩnh lại.

Lấy tốc độ rùa bò đi tới trước máy vi tính, mở group của fan ra, Tiểu Lam còn chưa tới, các fan chờ muốn khô héo hết rồi. Chắc là anh đang xem quà, Hứa Đình vừa nghĩ chợt hai gò má nóng lên, trái tim không an phận bắt đầu xao động. Cậu thuận tay lướt weibo, phát hiện có người @ mình.

“@Giữa Trưa: ngoan, chúng ta ở chung một chỗ đi.”

Cậu sững sờ nhìn màn hình, không biết các fan trong group đã nhìn thấy chưa, tiếng tích tích tích từ QQ vang lên không ngừng nhưng cậu không muốn để ý. Chỉ một hàng chữ ngắn ngủn này cũng đủ để khiến cho đầu óc cậu trống rỗng.

Điện thoại di động vang lên, Hứa Đình chậm chạp mở tin nhắn ra xem.

[Người gửi: Tiểu Hòa

Giữa Trưa, em muốn uống rượu mừng, muốn ăn kẹo cưới Nếu như còn mê mang thì xem weibo ngay lập tức!!!]

Thật vất vả tỉnh lại từ trong cơn kinh ngạc, chuông cửa chợt vang lên. Cậu ném điện thoại sang một bên, vội vàng chạy ra mở cửa. Mặc dù chưa kịp chuẩn bị lời thoại nào, nhưng cậu nôn nóng muốn gặp Tiểu Lam, cho dù là tiếp nhận, hay từ chối.

Tiểu Lam thấy cửa mở ra, đôi mắt Hứa Đình nhìn mình chằm chằm. Nếu có cái tai thật dài, khẳng định là đang run run. Anh chen vào phòng, ôm cậu fan thâm lặng đang ngây người vào trong ngực, vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu.

“Hứa Đình, anh thích em, chúng ta ở chung một chỗ đi.”

“Thật không?” Giọng nói của người trong ngực có chút rầu rĩ.

“Ừ, là thật.”

Hiện tại Tiểu Lam chỉ muốn ôm chặt lấy cậu. Cảm giác ấm áp trong ngực khiến cho anh chẳng muốn buông tay.

– Hoàn chính văn–

Những ngoại truyện ngọt ngào cho ngày 14/02 (^ ^) Chúc mọi người có một lễ valentine vui vẻ bên cạnh người yêu. Chúc các FA sớm tìm được một nửa của mình (^ ^)

11. Chương 11: Ngoại Truyện 1

Có thể ở chung một chỗ với Tiểu Lam, Hứa Đình thật lòng cảm ơn Tiểu Hòa. Nếu không, dựa vào tính cách của cậu, nói không chừng cả đời sẽ làm con rùa rụt cổ.

Một ngày nào đó hai người nói chuyện phiếm.

[Tiểu Hòa]: nói coi, ngoại trừ tặng bức tranh đó ra, anh còn tặng cái gì nữa

[Giữa Trưa]: không thể nói cho em biết...

[Tiểu Hòa]: ây da, chẳng lẽ là chuyện không thể để người khác thấy beep beep——

[Giữa Trưa]: phép khích tướng cũng vô ích ()

[Tiểu Hòa]: Giữa Trưa, anh học thói xấu run rẩy

[Giữa Trưa]: có điều, là em tiếp cho anh dừng khí

[Tiểu Hòa]: hử?

[Giữa Trưa]: em nói, em tỏ tình bị từ chối ba lần, nhưng mà em vẫn vui vẻ thoải mái như vậy. Nếu như Phong Kỳ từ chối anh, vậy cũng chưa là gì. Ít nhất anh là đàn ông, phải mạnh mẽ hơn em mới đúng chứ

[Tiểu Hòa]: Ớ...

[Tiểu Hòa]: được rồi, dù sao anh với Phong Kỳ cũng đã thành một đôi, em cũng không ngại nói cho anh biết. Bà đây trời sinh đoan chính mị lực vô biên chưa từng tỏ tình với kẻ nào, chỉ là khuya ra thôi, còn không phải để anh chạy đi thổ lộ nhanh một chút sao O()O

[Giữa Trưa]: ...

[Giữa Trưa]: em!

[Tiểu Hòa]: sự thật chứng minh em đi nước cờ này là đúng, loại người ngoài hành tinh thuộc tính rùa rụt cổ như anh, muốn thấy anh chủ động một lần là không thể nào ()

[Giữa Trưa]: ...

[Tiểu Hòa]: sao nào?

[Giữa Trưa]: em lừa gạt tình cảm của anh!! Hại anh đi thông cảm với em...

[Tiểu Hòa]: Ầy, đừng đừng đừng, tuyệt đối không được nói như vậy, giờ anh đâu còn là Giữa Trưa ngây thơ hiền lành mặc em đùa giỡn nữa. Khụ khụ, anh là trai đã có chồng, để cho người khác nhìn thấy cũng không hay. Phong Kỳ biết sẽ dẫm đạp em mất!

[Giữa Trưa]: nếu anh bị từ chối thì sao

[Tiểu Hòa]: không tồn tại nếu như. Có điều, em xin nhận lỗi, ai bảo Giữa Trưa đáng yêu vậy chứ, hại em lúc nào cũng bị ông chú bỉ ổi nhập vào thân ()

[Giữa Trưa]: anh muốn tuyệt giao!

[Tiểu Hòa]: Gì?

[Giữa Trưa]: xóa QQ em, coi như anh kết bạn lầm người!

[Tiểu Hòa]: Ầy Ầy, đừng nha

...

Hứa Đình đang đắc ý, không phát hiện ra Tiểu Lam đã đứng ở ngay phía sau, hai cánh tay vòng qua cổ cậu chống lên bàn, đem Hứa Đình nhốt vào trong ***g ngực.

“Chuyện gì mà vui vẻ thế?”

Giọng nói Tiểu Lam vang lên từ phía sau, Hứa Đình ngẩng đầu, cơ thể buông lỏng, dựa vào người anh, cười nói: “Em muốn tuyệt giao với Tiểu Hòa.”

“Ừ... chỉ cần không tuyệt giao với anh là tốt rồi.”

“Làm sao có thể chứ.”

Cho nên nói, Hứa Đình cậu đúng là cái đồ có sắc quên bạn...

12. Chương 12: Ngoại Truyện 2

Sau lần thứ N cái post weibo thổ lộ của Tiểu Lam bị truy hỏi, anh liền up bức tranh mà Hứa Đình tặng mình lên, chú thích thêm dòng chữ: quà Giữa đại đại tặng, người trong tranh là tôi đó.

1L: hắc tuyến Phong đại đại thật sao? Anh già đang giỡn phải không! Mạnh chết đi được! Bức tranh trên cả đẹp, mắt sắp mù rồi!

2L: mới có mấy ngày mà đâm thắm quá nha () Giữa đại anh vẽ bức tranh này chắc cực khổ lắm ha, phải nghĩ vẽ thêm thế nào cho đẹp đã đủ nhưc đầu

3L: phụt lúc bày tỏ trên weibo đã khiến tui kinh hãi, bây giờ lại tới... Bất quá tui thích (^o^)/ JQ càng ngày càng mãnh liệt nha!

4L: JQ—— các vị nhớ chuẩn bị đồ cho tốt nha! Tranh của Giữa đại đẹp chết đi được tung tim!! Không thể chờ tới ngày nhìn thấy kết tinh tình yêu của hai người nữa, muốn có sách quá đi

5L: thật ảm áp quá ta, Giữa đại hay xấu hổ như vậy mà có thể up lên sao

...

Đương nhiên không thể... Hứa Đình nhìn bức tranh, thật là xấu hổ chết đi được. Cậu cúi thấp đầu, đi tới phòng bếp, Tiểu Lam đang rửa trái cây.

“Bức tranh đó tại sao bị anh up lên rồi?”

Tiểu Lam bưng đĩa trái cây đi ra ngoài, lột vỏ một quả nho nhét vào miệng Hứa Đình, “Bức tranh đẹp như thế mà chỉ có mình anh được thưởng thức thì thật là đáng tiếc, hơn nữa, đó cũng là bằng chứng cho việc chúng ta đã thành một đôi.”

“Vậy anh cứ thẳng tay up cả tập tranh kia lên luôn cũng được.” Ừm, nho rất ngọt.

“Không được,” Tiểu Lam dứt khoát từ chối, “Đừng có mơ, tình yêu thâm kín của em chỉ có mình anh được biết thôi.”

“Cái gì mà yêu thâm chứ... chớ nói nhảm.” Hứa Đình không có cốt khí lập tức đỏ mặt, dửng dưng của cậu cạn sạch trơn lúc bày tỏ rồi. Có điều, cậu vẫn rất tò mò, “Tiểu Lam, có phải anh bị em làm cho cảm động nên mới lấy thân báo đáp không?”

Tiểu Lam nhìn cậu hai mắt tỏa sáng, nhìn không được mà vươn tay vuốt ve mái tóc mềm mại, nhẹ nhàng mút môi dưới của cậu, nhìn gương mặt đỏ ửng đến là đáng yêu, “Ừ”.

Hứa Đình hừ một tiếng, cảm giác được Tiểu Lam đưa lưỡi vào, cẩn thận thăm dò từng góc ngách trong khoang miệng ảm áp. “Đừng... Ừm, anh mau... ừm...” Mặc dù không muốn thừa nhận là rất thoải mái, đầu óc Hứa Đình tuy đã choáng váng nhưng vẫn mãi băn khoăn về vấn đề kia, muốn hỏi anh cho rõ ràng.

Cho đến khi hôn người ta tới mức mềm nhũn vô lực, Tiểu Lam mới tạm thời buông tha, xoa xoa tóc Hứa Đình, “Giỡn thôi, anh cũng không biết bắt đầu từ lúc nào mình chú ý đến em nhiều như vậy, trong một khoảng thời gian rất dài, đương nhiên là thích. Món quà em tặng khiến anh rất cảm động, không kiềm chế được nên chạy đi tìm em thổ lộ.”

Quả thật là như vậy, tập tranh của cậu fan thâm lặng chọc cho anh đau lòng, hơn nữa anh cũng không có ý định kéo dài thêm nữa. Hứa Đình tựa hồ rất hài lòng, hừ hừ mấy tiếng, sau đó rời khỏi ***g ngực anh, tiếp tục nằm úp sấp trước máy vi tính.

Sau khi chính thức xác nhận, Hứa Đình bị cưỡng ép đổi lại nickname trong group fans, từ “Người Vô Hình” sửa thành “Giữa Trưa”, mặc dù “Giữa Trưa” chẳng duy trì được bao lâu.

[Quản Trị Viên]: Giữa đại đại có ở đây không

[A]: 0 0?

[B]: chờ Giữa đại đại trôi lên O()O

[C]: vẫn là Giữa đại đại đáng yêu, thường xuyên vào group chơi (^ ^)

[D]: Người Vô Hình chính là Giữa đại, tình cảm giấu giếm quả nhiên sâu đậm!

Vào group còn không phải bị các người đùa giỡn bắt nạt sao... Hứa Đình cười khổ.

[Giữa Trưa]: đây, có chuyện gì sao

[B]: nhào tới ôm

[C]: ây da, chào Giữa đại đại

[A]: túm chân B nhất định Phong đại đang ở bên cạnh đó!

Hứa Đình liếc nhìn Tiểu Lam đang ngồi ăn nho xem tivi.

[Giữa Trưa]: không ở cạnh, ảnh đang ngồi xem tivi

[R]: cuộc sống phu phu ẩm áp quá đi cực kỳ hâm mộ

[Quản Trị Viên]: mấy đứa đẹp sang một bên coi! Khụ khụ, Giữa đại, anh có thể đổi nickname trong group được không

[Giữa Trưa]: hử? đổi thành gì?

[Quản Trị Viên]: như vậy đó

[Chị Dâu]:?

[Chị Dâu]: không được!!!

[B]: phụt

[A]: phụt

[D]: phun

[E]: phụt

[C]: đây là... chủ ý của người nào vậy

[Quản Trị Viên]: Giữa đại, chỉ có mọi người trong group mới biết thôi, tụi em sẽ không truyền bá ra ngoài, anh yên tâm đi

Hứa Đình sốt ruột đến quỳnh dít, không nghĩ tới đám nhiều trò lắm chiêu kia đổi nickname của mình. Cậu quay đầu, “Tiểu Lam, group đổi tên em, em không muốn đổi.”

“Hửm, đổi thành gì?” Tiểu Lam hỏi.

“Hix... Chị, chị... Chị dâu.”

“Phụt...” Tiểu Lam khụ khụ vài tiếng, ráng nhịn cười nói, “Không phải danh phù kỳ thực sao? Tên đó cũng được.” (Danh phù kỳ thực: danh nghĩa xứng với thực tế)

“Như vậy không tốt lắm đâu.” Thật ra thì Hứa Đình cũng không mấy để ý tới mấy việc như thế này, mọi người không có ác ý, mình cần gì quá mức nghiêm túc, phá hỏng niềm vui của mọi người?

“Sao nào, chẳng lẽ em không muốn vị trí chị dâu này?”

“Không...” Hứa Đình nhìn màn hình, thở dài thỏa hiệp, “Vậy cũng được.”

[Chị Dâu]: vậy, chị dâu thì cứ để chị dâu đi, mọi người vui vẻ là tốt rồi

[Quản Trị Viên]: oh la la, Giữa đại đại, anh quả thực là ánh sáng của tụi em là thiên thần của tụi em là quốc mẫu là tấm gương tình yêu sáng chói...

[B]: Giữa đại đồng ý thật sao... Có ai kích động quá rồi té không?

[C]: Giữa đại đại nhẹ dạ thật là dễ bắt nạt, hại người ta không thể nhịn được ()

[F]: em chào chị dâu (^^)

[Chị Dâu]: ...

Quản trị viên vẻ mặt đầy gian xảo, khục khục cười rất đáng sợ. Hô hô, Phong đại đại, anh nói quả nhiên không sai, Giữa đại đồng ý, aizz, thật muốn chọc thêm nữa. Loại người ôn hòa dễ tính quả nhiên là moe nhất!!!

13. Chương 13: Ngoại Truyện 3

Về chuyện Tiểu Lam đã biết Hứa Đình như thế nào.

Lần đầu tiên Tiểu Lam nghe được tên Hứa Đình, là từ miệng một bác gái trong chung cư. Có một ngày anh tan việc về nhà, ở đầu hành lang nhìn thấy bác gái xách theo một giỏ thức ăn còn có một can dầu ăn bị đang muốn lên lầu, anh vội vàng tới bên cạnh, đưa tay đỡ lấy can dầu, cười nói: “Bác gái, để cháu giúp bác một tay.”

“Ày, đây không phải là Tiểu Lam sao, dạo này không thấy cậu ha. Bác cảm ơn.” Bác gái lập tức mặt mày hớn hớn, cùng Tiểu Lam một đường hàn huyên việc nhà.

“Lại nói, cậu trai lầu trên cũng rất tốt, tên Hứa Đình. Hai đứa giống nhau lắm, rất biết quan tâm người khác.” Bác gái chậm chậm đi lên lầu, “Tiểu Đình, có đôi khi gặp, cũng giống như cậu vậy, giúp xách đồ, tâm sự, đối xử với mọi người rất tốt.”

“Hứa Đình?” Tiểu Lam cau mày, xác định mình không nhận ra là ai, “Cậu ấy ở ngay lầu dưới nhà cháu à?”

“Đúng vậy, để lát bác lên lầu tặng cậu ấy ít sủi cảo, coi như là cảm ơn. Cảm giác hàng xóm láng giềng giúp đỡ nhau thật là tốt.”

Tiểu Lam đi với bác gái đến tận cửa nhà, nhìn thấy bác mở khóa rồi mới đặt can dầu ăn xuống, mỉm cười vẫy tay chào, “Bác gái, cháu về đây.”

“Ày, cảm ơn cậu nha.”

Đi ngang qua cửa nhà Hứa Đình, Tiểu Lam nhìn thoáng qua, anh nhớ quả thật mình chưa từng nhìn thấy người này, nghe kể thì có vẻ như là người tốt, không tệ.

Hôm nào phải làm quen mới được. Tiểu Lam nghĩ như vậy, tiếp tục lên lầu.

Chỉ mấy ngày sau, cơ hội đã tới. Buổi chiều hôm đó Tiểu Lam không có tiết dạy, ngồi nhà lướt weibo, chợt nghe tiếng chuông cửa vang lên. Anh chẳng buồn tắt trang chủ weibo của mình, đứng dậy đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một cậu thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, trông nho nhã lịch sự, mặc áo phong màu lam đơn giản, trong tay cầm một chồng giấy. Nhìn thấy cửa mở ra, mới đầu trên mặt có chút bối rối, nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh trở lại.

“A, chào anh...” Cậu ấp úng mở miệng, “Tôi là Hứa Đình, ở ngay lầu dưới. Máy vi tính của tôi mang đi sửa rồi, mai mới lấy được, nhưng bây giờ tôi cần dùng gấp, bà Lý và cháu trai lầu dưới cũng không có nhà, cho nên... Tôi tới đây hỏi dùng nhờ một chút.”

“Vậy sao,” Tiểu Lam sờ sờ mũi, thì ra cậu ấy là Hứa Đình, nhìn có vẻ dễ khiến người ta yêu mến, “Có thể chứ, cậu vào đi.”

Hứa Đình nói cảm ơn lần nữa, đứng trong phòng khách nhìn thấy máy vi tính liền đi tới, chợt như nghĩ đến điều gì, cậu quay đầu lại, duỗi tay chỉ vào cái máy, “VẬY, TÔI DÙNG...”

“Ừ, cậu cứ dùng thoải mái, tôi đi chuẩn bị ít trái cây, dùng khách sáo.” Tiểu Lam gạt đầu, bưng đĩa lê trên bàn lên, vào phòng bếp gọt vỏ.

Chờ đến khi anh đi ra ngoài, Hứa Đình đang ngồi trước máy vi tính, mớ giấy hơi lộn xộn trên bàn, tựa hồ xong việc rồi.

“Dùng xong rồi sao?” Tiểu Lam dùng tăm xiên mấy miếng lê, đi tới bên cạnh Hứa Đình, để ngay trước mặt cậu. Hứa Đình sững sốt một chút, ngẩng đầu lên nhìn, đáy mắt hiện lên một tia cảm xúc khó có thể nhận rõ, có điều cậu vẫn đưa tay nhận lấy, bỏ lê vào miệng rồi đứng dậy thu xếp mớ giấy.

“A, cậu không cần phải gấp như vậy, tôi còn nhiều lắm, cậu chậm rãi ngồi ăn đã.” Tiểu Lam khoát tay, cười nói.

“Không, tôi không phải...” Gắng nuốt mấy miếng lê, Hứa Đình ngắc ngứ trả lời, “Tôi chợt nhớ còn có việc, ngại quá... À, cảm ơn anh, tôi đi trước, tạm biệt.”

Nói xong, Hứa Đình liền vội vàng rời đi, tới cửa, cậu còn xoay người nói cảm ơn thêm lần nữa. Tiểu Lam rầu rĩ nhìn đĩa lê đầy ứ đang đặt trên bàn, lại nhớ tới bộ dạng cuồng quít của Hứa Đình, “Chắc là cậu ấy có việc thật...” Anh ngồi lại trước máy vi tính, tiếp tục lướt weibo.

Tóm lại, ấn tượng của Tiểu Lam về cậu hàng xóm Hứa Đình rất tốt

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-le-thich-anh>